

Bạn Trai Tôi Là Đại Ca Giang Hồ

Contents

Bạn Trai Tôi Là Đại Ca Giang Hồ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	8
7. Chương 7	12
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	30
16. Chương 16	31
17. Chương 17	32
18. Chương 18	36
19. Chương 19	39

Bạn Trai Tôi Là Đại Ca Giang Hồ

Giới thiệu

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-trai-toi-la-dai-ca-giang-ho>

1. Chương 1

Tôi là một cô nữ sinh cấp ba, tôi không xinh đẹp nhưng mọi người thường hay nói tôi dễ thương và lạc quan, chắc có lẽ là như vậy, bản tính tôi sinh ra không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ ba mẹ tôi thôi... Nhà tôi không giàu nhưng không đến nỗi thiếu cái ăn, gia đình tôi có thể nói là hạnh phúc chỉ trừ việc ba tôi hay nhậu và thằng em trai tôi hay gây hấn với tôi.

Tôi học lớp 11, ở trường tôi cũng khá nổi tiếng, trong trường thầy cô nào cũng biết tôi, kể cả những người hay dạy tôi và những người tôi không học. Vì sao ư? Nếu tính đến lớp 11 thì tôi làm lớp trưởng được mười một năm, và năm nay tôi chỉ huy một lũ giặc cỏ trong trường, lớp 11a2 với "ông" thầy chủ nhiệm cũng khét tiếng trong trường... tôi học cũng bình thường, đủ điểm để nhận thưởng mỗi học kỳ, tôi quay phá cũng thuộc dạng top trong lớp nhưng chưa bao giờ đến tai ba mẹ tôi điều gì cả vì thầy chủ nhiệm rất thương tôi và tôi thường hay nịnh bợ người khác... tôi là ai ư? Lê Nguyễn Tịnh Nghi.

2. Chương 2

Ngày đầu tiên nhận lớp và nhận giáo viên chủ nhiệm, tôi cùng với một trong những đứa bạn thân chí cốt cùng nhau đi. Chẳng là nhà tôi và nó sát vách nhau, và chúng tôi học chung với nhau, lớp 11a2.... Lớp tôi năm nay member mới không nhiều lắm, chắc khoảng 10 đứa, số lớp 42 vẫn là những đứa bạn của tôi từ lớp 10 chuyển lên và một số đứa được cho là học được chuyển tới thôi, nhìn mặt thì tôi tạm chấp nhận được, thầy chủ nhiệm lớp tôi là MR. Trần Văn Dụ, ông thầy dạy hóa hồi lớp 10... Công việc đầu tiên là điểm danh, đủ cả chẳng thiếu ai, tiếp theo là xếp chỗ, tôi chẳng mong đâu vì tôi đã xếp chỗ ngồi cho đám bạn thân của tôi rồi, ngồi gần tôi và theo như nhãn thần của tôi thì như thế là được rồi...

- Không cần đâu thầy ơi. Ngồi vậy là được rồi! - tôi í ới

- Im mày, tao là thầy hay mày là thầy - ông chỉ lại tôi đấy

Hic, không lẽ quên hết tình cảm thầy trò năm xưa rồi sao?

Sau một hồi ổng dẫn đo suy nghĩ thì tôi ngồi ở bàn chót của tổ 1 và không ngồi chung với ai cả, hic, nản thế

- Thầy, em bị cận mà sao thầy đối xử với em như thế - tôi lại than thở

- Vậy mày chuyển lên đây ngồi, mắc công mày lại than tao chèn ép mày- ổng cười đều

- Thật hả thầy, chỗ nào thầy? - tôi hớn hở ra mặt, chuẩn bị xách cặp chuyển chỗ nhưng...

- Trên đây này - ổng chỉ vào cái bàn giáo viên

Cả lớp cười ầm lên. què thế!

- Thầy chơi em hả? - tôi cau

- Mày nói tội nghiệp tao mày? Ai dám "chơi" mày đâu? - cả lớp lại được dịp cười ồ lên

...Cứ như thế tôi nhiều phen cãi lại ông thầy cho nhiều đứa mới chuyển đến một lần mở rộng tầm mắt

- Thầy giỡn hoài nha! thầy tuần phân cho Ngọc Anh làm lớp trưởng rồi, sao giờ thầy kêu em làm - tôi lại cãi

- Tao làm chủ nhiệm hay thầy Tuấn làm chủ nhiệm hả mày?

- Thầy

- Mày còn biết vậy hả? Này giờ tao nói cái gì mày cũng cãi là sao?

- Em có cãi đâu. Em góp ý cho thầy mà - tôi lại cãi

- Mày cãi nữa không? Mai mời phụ huynh nghe chưa? - đe dọa à? Dọa thì sợ thôi.

- Hihi! Thôi, dù sao em làm lớp trưởng cũng được.

...

Tôi làm lớp trưởng kiêm phó bí thư của lớp, nhờ tính gian manh của tôi mà tuần nào lớp tôi cũng đứng hạng nhất nhì trong trường, tôi hay đi nịnh bợ những thầy cô làm bên Đoàn, nhiều khi sổ điểm xếp hạng do tôi tổng kết nên tôi ăn gian, nhiều khi canh văn phòng đoàn không có ai tôi xuống xóa bớt tội của mấy đứa trong lớp và một phần cũng nhờ MR. Dự là phó hiệu trưởng nên ít ai dám đụng vô lắm... Học kì đó lớp chúng tôi được thưởng 1 “chai”, gom góp tiền quỹ lớp và tiền MR. Dự quyên góp chúng tôi có một châu hoàn trắng tại lầu Cây Me.. Tôi là người đến trễ vì hết lời xin xỏ ba mẹ tôi mới cho tôi đi.

3. Chương 3

Rầm...

- Má ơi đau quá! Má nó thẳng nào con nào đi không có mất hả? - tôi cáu, tính tôi là như vậy mà.

- Ô cái con này láo, mày không biết nhìn coi mày đụng phải ai à? - giọng một thằng Bắc kì ré lên, tôi nói chưa nhỉ? tôi ghét Bắc kì mà dù mẹ tôi là Bắc kì và tôi là Bắc kì lai. (Sr những bạn là người Bắc nhá)

Tôi ngược lên nhìn, ôi trời ơi, gần chục tên con trai đang đứng trước mặt tôi, vậy à! là người tôi đụng trúng nhỉ?

- Tui cũng đang tự hỏi coi ai đụng trúng tui này? - tôi làm mặt ngu - xin hỏi ai vậy?

- Mẹ cái con này, mày đụng trúng đại ca tao không mau xin lỗi mà còn nói giọng đó hả? muốn ăn đòn sao?

- Im đi , kêu đứa khác nói chuyện đi, chú nói chuyện mắc công con căng tai ra nghe mà không hiểu gì hết?

Tên Bắc kì tính hành xử tôi thì tên con trai bên cạnh hấn ngăn lại

- Là tôi-một tên con trai giọng nam, giọng hay lắm nhá! Ấm lắm, hấn đứng trước mặt tôi, cao hơn tôi một cái đầu, đẹp trai và lạnh lùng. Đúng kiểu mà tôi thích rồi...hihi

- Vậy à? Thì ra anh đụng trúng tôi, mau xin lỗi đi, tôi không tính toán - tôi nói giọng trêu tức

- Cái con nhỏ này, mày không biết đại ca tao là ai à? Đại ca tao là...-tên Bắc kì lại bị tên đó chặn họng lại chỉ bằng một cái quơ tay

“ Em ước mơ được làm siêu nhân làm siêu nhân, em ước mơ được làm siêu nhân mặc quần chíp bay vòng vòng”

Ôi trời, xấu hổ thế không biết, giờ phút này mà cái nhạc chuông này nó lại reo lên chứ, thử hỏi ông trời có cái lỗ nào cho tôi chui không?

- Nghe? - tôi nghiêng răng nghiêng lợi trả lời điện thoại trong khi lũ khỉ kia cười khả ố trừ tên bị tôi đụng trúng vẫn nhìn tôi chằm chằm

- - là con hà bạn thân tôi đấy

- Rồi, trước cửa, mày kêu ai ra bế tao vô, chần tao bị đau - tôi bốc phét đẩy các bác ạ

-

- Cấn cái đầu mày á! Mau lên-tôi bực mình quát lên rồi cúp điện thoại - Coi như hôm nay tui xui đi, hên ngày không gặp lại - tôi nói với tên đó rồi lê cái chân cà nhấc vào quán, thật sự thì chân tôi hơi đau...sao tự nhiên có cảm giác mình đang bay thế này nhỉ? Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

- Tên điên này! thả tui xuống mau, thả ra, làm cái gì vậy hả? -tôi kêu gào, đánh hấn, cấn hấn khi thấy hấn bế xốc tôi đi vào quán- ba ơi cứu con, thấy ơi

- Em nặng lắm đừng vùng vẫy nữa, cũng đừng có hét lên như vậy mọi người đang nhìn kìa - hấn vẫn cứ như thể bế tôi vào trong quán - nói, bạn em đợi ở chỗ nào?

- Thả tôi xuống đi, làm ơn - tôi hỗn hển trả lời

Hấn vội vàng thả tôi xuống

- Em sao thế?

Mất 30 giây để đầu óc tỉnh táo lại đẩy các bạn ạ.

- Anh bị điên hả?-tôi bực mình quát tát hấn 1 cái

Mọi thứ ngưng đọng lại, bây giờ tôi mới nhận thức được những gì mình đã làm, đánh hấn, chửi hấn. Hấn nhìn tôi bằng con mắt bùng bùng lửa giận, như thể tôi có thể chết dưới tay hấn bất cứ lúc nào, tôi lạnh toát hết người, mồ hôi lạnh đổ ra như suối. “tôi biết tôi sai rồi”. Nhưng cũng tại hấn chứ, nhìn gì chứ, đúng rồi, tôi là ai chứ, tôi có sợ

-Nghỉ, mày sao vậy? Đợi mày này giờ, thầy hỏi này giờ đó - con Hà và thằng Tính hotboy lớp tôi từ đâu chạy ra

- Còn mày nữa, tao gọi này giờ, giờ mới tới là sao?- tôi hét lên

- Tao... -nó cứng họng

- Tao tao cái con khỉ, bực mình... -Tính điu tôi vào, còn con Hà thì vẫn như trời trồng đứng đó, không biết làm gì nữa..

4. Chương 4

Một tuần kể từ ngày tôi gặp thằng khùng đó, hôm nay trời đẹp, tôi và nhỏ Hồng đang chờ xe đưa rước thì trường tôi lại nhao nhao lên, nghe đâu là có đánh nhau, gì chứ mấy vụ này tôi ghiền lắm. Hihi

- Đi coi không mày?- tôi hỏi con nhỏ Hồng

- Xe sắp tới rồi - con nhỏ này chẳng bao giờ lo chuyện thiên hạ đâu, chỉ biết học với học mà thôi

- Đi mà, coi chút xíu thôi-tôi năn nỉ

-Coi xong thì đi bộ về nhà

-Ừ, ở lại chiều học luôn(trường tôi học 2 buổi)

- Coi 5 phút thôi đó

-Ừ ừ, tao yêu mày.hihi

Cả hai chúng tôi cùng nhau chạy tới chỗ đánh nhau, đông lắm nhá, xung quanh cũng quá trời xe, mà toàn là xe xịn nhá, AB(airblade) có,SH có,LX có,EXCITER có luôn. Tôi cũng ghiền xe nữa

- Ê cu, ai đánh ai vậy?- tôi hỏi 1 thằng nhóc lớp 10 trường tôi

- Chị kêu kì quá vậy, em lớn rồi mà - nó than

- Mày lớn nhưng cũng cao bằng thằng em chị thôi!

- Một chị quá, thằng nào lớp 11 trường mình gây hấn với bọn xóm nhà thờ bị tụi nó xử đó - nó khó chịu trả lời

Tôi mặc kệ, tôi đang hào hứng xem chiến tranh đẫm máu mà, băng nhà thờ nằm trùm toàn địa bàn nơi tôi sống và cả toàn thành phố này. Bất giác tôi nhìn raphía cái cây đối diện trường, tôi thấy hấn, cái thằng bị tôi tát, không thể nhầm được, và hấn cũng thấy tôi, chết cha, tôi vội vàng kéo tay con Hồng chạy..

- Sao vậy?-nó vừa chạy vừa hỏi

-Ồ...xe tới-tôi xạo

May quá đúng là xe tới thiệt, tôi nhanh chóng dọt lên xe...thoát được hần, à mà hình như hần không đuổi theo tôi phải nhưng xui một điều là hần biết được tôi học trường nào rồi...

...

————- Post added at 06:15 PM ———- Previous post was at 06:15 PM ———-

Một tuần kể từ ngày tôi gặp thằng khùng đó, hôm nay trời đẹp, tôi và nhỏ Hồng đang chờ xe đưa rước thì trường tôi lại nhao nhao lên, nghe đâu là có đánh nhau, gì chứ mấy vụ này tôi ghiền lắm. Hihi

- Đi coi không mà?- tôi hỏi con nhỏ Hồng

- Xe sắp tới rồi - con nhỏ này chẳng bao giờ lo chuyện thiên hạ đâu, chỉ biết học với học mà thôi

- Đi mà, coi chút xíu thôi-tôi năn nỉ

-Coi xong thì đi bộ về nhà

-Ừ, ở lại chiều học luôn(trường tôi học 2 buổi)

- Coi 5 phút thôi đó

-Ừ ừ, tao yêu mày.hihi

Cả hai chúng tôi cùng nhau chạy tới chỗ đánh nhau, đông lắm nhá, xung quanh cũng quá trời xe, mà toàn là xe xịn nhá, AB(airblade) có,SH có,LX có,EXCITER có luôn. Tôi cũng ghiền xe nữa

- Ê cu, ai đánh ai vậy?- tôi hỏi 1 thằng nhóc lớp 10 trường tôi

- Chị kêu kì quá vậy, em lớn rồi mà - nó than

- Mày lớn nhưng cũng cao bằng thằng em chị thôi!

- Một chị quá, thằng nào lớp 11 trường mình gây hấn với bọn xóm nhà thờ bị tụi nó xử đó - nó khó chịu trả lời

Tôi mặc kệ, tôi đang hào hứng xem chiến tranh đẫm máu mà, băng nhà thờ nắm trùm toàn địa bàn nơi tôi sống và cả toàn thành phố này. Bất giác tôi nhìn raphía cái cây đối diện trường, tôi thấy hần, cái thằng bị tôi tát, không thể nhầm được, và hần cũng thấy tôi, chết cha, tôi vội vàng kéo tay con Hồng chạy..

- Sao vậy?-nó vừa chạy vừa hỏi

-Ồ...xe tới-tôi xạo

May quá đúng là xe tới thiệt, tôi nhanh chóng dọt lên xe...thoát được hần, à mà hình như hần không đuổi theo tôi phải nhưng xui một điều là hần biết được tôi học trường nào rồi...

...

5. Chương 5

Giờ vẫn, lớp tôi được nghỉ 2 tiết, thật là sung sướng cuộc đời, kéo rèm, đóng cửa lại lớp tôi tùm 5 tùm 7 lại mở sòng bài, chuyện này mà MR.Dụ biết được thì lớp tôi chỉ có nước đi lao động cả tháng thôi...

-Nghỉ, chiều nay qua nhà tao chơi nha!-con Hà nói

- Chiều nay hả?hên xui, để coi có ai chở tao đi không đã ...-tôi vẫn chuyên tâm đánh bài

-Con Hồng kìa!

- Mày đi không?-tôi quay qua hỏi con hồng

- Ừ đi

- Ok vậy chiều nay 2h tại Cát Đằng- tôi quyết định

-Ê bay hôm qua có đứa nào coi đánh nhau trước cổng trường không?-con Linh rờm hỏi. Linh cũng là bạn thân của tôi, mặc dù tính tình không được tốt lắm nhưng chơi cũng được, nó là dân ăn chơi, học thì ít mà chơi thì nhiều, nhà nó giàu nên chơi đẹp lắm, nó quen bồ cũng thuộc hàng dữ lắm...Mà tự nhiên nó nhắc đến vụ đánh nhau hôm qua làm tôi hơi nổi da gà

- Tao với con Nghi coi được chút xíu- con Hồng lanh lẹ trả lời

- Biết sao thằng Quang lớp a6 bị đánh không?-con Linh lại tiếp

- Cái gì ?thằng Quang bị đánh? - tôi hét lên-đứa nào mà dám đánh thằng quang chứ?

À mà tôi lại quên, không phải tôi biết rồi đó sao, là xóm nhà thờ của Phúc Đại Ca...

- Mày làm cái gì vậy? Không phải mày ghét thằng Quang lắm sao?Hồi bữa nó chọc mày đó!-con Hà nhắc nhở tôi

-Ồ...thì tại tao tò mò thằng nào mà dám gay hăng với thằng Quang thôi!

Con Hà nhìn tôi mỉm cười, tôi không biết ý nghĩa của nụ cười ấy là gì nữa...

Buổi trưa, tôi cùng con Hồng tới Cát Đằng khi tới nơi thì bạn bè đã đông đủ, con Hà, Linh ,Khoa và điều làm tôi ngạc nhiên nhất là có cả hấn...nhìn hấn, tôi đứng như trời trồng

- Mày làm gì đứng hoài vậy? ngồi đi - con Hà nhắc tôi

-À...à tao ngồi - tôi ấp úng

Tại sao hấn lại ở đây chứ, hấn còn nhìn tôi cười dịu dàng nữa chứ

- Nghi, Hồng uống gì kêu đi, hôm nay Hà bao đó?-Khoa lên tiếng

-Trời Hà! Bình thường mày hay than hết tiền mà, hôm nay sao hào phóng vậy? Trúng số hả?-con Hồng chọc

- Nó bao nhưng nó đâu có trả tiền đâu-con Linh tiếp lời

- Là sao?-con Hồng thắc mắc

- Anh này là người yêu của nó, hôm nay nó đãi tụi mình để chúc mừng nó đã có người yêu đó mà!

- Mày có im đi không?

- Ngại ngừng gì nữa, nói không đúng sao?

-Ừ đúng, được chưa?Đây là anh Phúc bạn trai tao, anh ấy là đại ca xóm nhà thờ đó-Hà nói giọng tự hào

Tôi từ nãy đến giờ vẫn ngồi im nhưng khi nghe con Hà giới thiệu về hấn tôi lại giật mình, hấn là đại ca xóm nhà thờ trong truyền thuyết đó sao? Là người bị tôi tát tuần trước, tôi thật không dám tin, nhưng tại sao khi tôi tát hấn, chữ hấn hấn lại không cho đàn em xử tôi luôn đi...Hồn tôi cứ như trên mây, mặc ai nói gì tôi vẫn không nghe lọt chữ nào vào tai

- Nghi,sao vậy mày?-con Linh hỏi tôi

- Tao...tao...tự nhiên tao nhớ mình chưa cho con Xù ăn, tao về trước, tụi mày ở lại chơi đi - tôi vội vàng đứng lên xách giỏ về

- Ocon này, mày về bằng cái gì?-con Hồng gọi hỏi tôi

- Tao..à, Tao kêu Đức Black chở tao về cũng được- tôi suy nghĩ rồi trả lời

- Tôi đưa em về-hấn đứng lên đề nghị

- Không cần..không cần đâu- tôi vội vàng nói, hấn mà đưa tôi về sẽ có án mạng mất thôi.

- Đúng rồi, anh mau đưa nó về đi-con Hà tán thành ý kiến hấn

Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà.. Tôi mau lẹ rút điện thoại ra gọi cho ĐứcBlack

- Alo, anh Đức hả? Rảnh không? Anh lên chở em về với

-

-Ồ Cát Đằng, anh tới mau mau nhá!

Tôi cúp máy, tôi giật mình khi nhận ra ánh mắt hấn nhìn tôi đầy lửa giận nhưng tôi làm lơ như không nhìn thấy.

- Tụi mày ở lại chơi đi, tao gọi Đức Black rồi..

tôi quay lưng bước ra ngoài cổng, không dám nhìn vào mặt hấn nữa, tôi dám cá nếu bây giờ mà nhìn vào mặt hấn chắc tôi xỉu mất...

- Lên xe mau - không biết từ đâu hấn phóng xe tới trước mặt tôi, và ra lệnh cho tôi như thế chứ

- Tôi có người rước rồi - tôi sợ sệt trả lời, từ khi biết hấn là Phúc Đại Ca tôi cảm thấy hơi sợ

- Mau lên, tôi không có dư kiên nhẫn với em đâu - hấn bực mình với tôi

- Nè, bực mình rồi nha, đã kêu tôi về được, anh lo chở con Hà về đi - tôi hét lên rồi đi thẳng

Tôi tưởng hấn đã bỏ cuộc chứ nhưng không ngờ da mặt hấn lại dày như thế, hấn ôm ngang người tôi, bế tôi lên xe rồi đóng cửa lại

- Hà tôi sẽ kêu người đưa về, còn em mà dám nhảy xuống dưới tôi không tha cho em đâu! - hấn đang đe dọa tôi sao?

Tôi sợ hấn, quả thật bây giờ rất sợ, nếu ánh mắt hấn có thể giết người thì tôi đã chết mấy lần rồi, hấn cho chiếc BMW đời mới của hấn lướt đi với tốc độ của ánh sáng

- Nhà em ở đâu? - hấn hỏi

-Anh...anh cho tôi xuống ở gần chợ là được rồi -giọng tôi run run như sắp khóc.

Suốt đường về không ai nói ai câu nào, tôi không dám nhìn hấn nữa là... Vừa về tới chợ tôi đã vội vã chạy rồi

.....

- Mày ra đây cho tao - tôi lôi kéo con Hà ra nhanh lang

- Gì vậy? Sáng sớm mà đã lôi với kéo

- Nói cho tao biết sao mày quen với thằng khùng đó?

- Thằng khùng nào?-Hà nhíu mày

- Thì cái thằng hôm qua đó!-tôi hét

-A, anh Phúc đó hả? Thì quen lúc tao ra gọi mày ở Cây Me đó! Lúc đó anh xin số điện thoại rồi làm quen tao!-con Hà nói bằng giọng tự hào, ôi trời ơi, điên mất - À, chiều nay anh rủ nhóm tụi mình đi chơi đó, 2h nha tao qua đón mày.

- Tao không đi

- Sao vậy? Hôm qua đã chơi rồi được gì đâu?-Bây giờ hàng lông mày nó muốn dính vào nhau luôn

- Tao không đi mà, đừng nói nữa -tôi bực mình

- Sinh nhật em tao mà mày không đi hả con kia?

- Sinh nhật con Xíu? - tôi hoài nghi

-Ừ

-Ừ vậy tao đi, nhưng nói trước hết tiền rồi, tao đi chạy

.....

1h45p tôi vừa bước ra cửa nhà đã nhìn thấy hắ đang đứng cạnh chiếc EXCITER mới toanh, nhìn hắ vẫn như thế, lạnh lùng và khó gần

- Hà kêu tôi tới rước em - hắ vẫn thế

- Ừ.. - tôi thì dường như sắp quen với sự có mặt của hắ

Hôm nay xe hắ chạy bình thường, tôi cũng không còn sợ hắ như trước nữa...Hắ cũng tốt đấy nhỉ? Ít ra tôi là người đánh hắ mà hắ không làm gì tôi cả.

- Em vào trước đi, tôi đi gửi xe

Trời tại sao con Xứ lại tổ chức sinh nhật ở Sky thế này, Sky quán bar lớn nhất thành phố...Tôi là lần đầu tiên tới đây vì thế có chút sợ sệt.

- Em gái, đi một mình à? Ngồi đây với anh này - một tên say rượu níu tay tôi, ôi trời cái mùi trên người hắ kinh khủng thật, tôi muốn ới quá. Có ai cứu tôi không? Bạn tôi đâu hết rồi, Hà ơi, Linh ơi

- Buông tay - là hắ, hắ cứu tôi, giờ phút này tôi thật cảm kích hắ

- Mà là thằng nào?

- Buông tay !

- Cái thằng ***** này mày không biết tao là ai hả?- tên đó hét lên

- Biết, Huy sẹ, xóm chợ

- Biết mà còn dám nói với tao như vậy hả? Mày không muốn sống nữa phải không?

Một cuộc ẩu đả diễn ra, và tất nhiên chưa đầy 3 phút tên Huy sẹ kia đã nằm lăn lóc dưới sàn

- Muốn trả thù thì tìm Phúc đại ca - hắ nói rồi ôm lấy vai tôi bước vào trong

- Cảm ơn - giọng tôi run run

Hắ không nói gì

6. Chương 6

Hôm nay đông hơn hôm qua nhỉ? Có cả bọn đàn em của hắ nhưng sao không có con Xứ, sinh nhật Xứ mà

- Hà, Xứ đâu?

-Ờ...ờ nó đi với bạn nó-Hà đáp ứng

- Gì kì vậy sinh nhật nó mà???

- Ừa? Hôm nay sinh nhật con Xứ hả? Đâu phải đâu, sinh nhật con Xứ tháng 12 mà- con Khoa hỏi

- Hà? - tôi nhú mày hỏi

- Tao... tao..

- Tao .. tao con khỉ, mày quá đáng vừa thôi chứ !

- Tao nói vậy để mày ra đây thôi mà! Không nói sao mày đi

- Mày...mày được lắm!, tao tin mày như vậy mà mày...

- Thôi đừng cãi nhau nữa, chuyện nhỏ mà- Bi(ten thằng Bắc Kì, anh em chí cốt của hần, bây giờ tôi mới thấy hần dễ thương và bớt ác cảm với dân Bắc Kì)

Tôi tức muốn khóc, khóe mắt cay cay, tại sao nó lại có thể lừa tôi như thế chứ? Bạn bè cái quái gì thế? Tôi cầm lấy li rượu trên bàn uống cạn rồi chạy ra ngoài...Không biết là rượu gì mà vừa cay vừa chát, uống vào mà người tôi cứ nóng bừng bừng như có lửa, đầu óc thì choáng váng, mọi thứ xung quanh tôi dường như muốn sụp đổ, bố tiên sư con Hà, bạn bè mấy năm trời vậy mà bây giờ nó lại lừa tôi cú đau như thế...Chân tôi cứ bước mà không biết là sẽ đi đâu, trời hình như bắt đầu mưa rồi hay mắt tôi không nhìn rõ nữa vậy? Tôi cũng chẳng muốn trú mưa nữa, mặc kệ mưa, tôi vẫn cứ bước, mỗi bước ngày một nặng nề hơn cho đến khi ngã khụy xuống...

.....

Tôi tỉnh dậy với toàn thân nhức mỏi, đầu óc choáng váng, tôi cố ngồi dậy và nhận ra tôi đang ở một nơi xa lạ, không phải nhà tôi, nhà Linh, Hà hay Hồng đây là đâu? Nhìn mọi vật được trang trí trong phòng có vẻ như rất đắt tiền, và căn phòng này của một tên con trai, không phải chứ???...áááááááá, trời ơi, quần áo của tôi...đây đây phải đồ tôi mặc hôm qua, càng không phải là đồ của tôi. Chết mất, trời ơi, chuyện gì đang xảy ra với tôi đây???Đầu óc đang hoang mang thì kẻ tôi không muốn gặp nhất lại xuất hiện...

- Em tỉnh rồi hả? Dậy ăn đi!

- Anh...tôi.. - thật không dám tin vào mắt mình nữa, tôi như muốn á khẩu

- Em muốn nói gì?- hần nhũu mày khó hiểu

- Tại...sao tôi ở đây?

- Tôi đưa em về

- Tại sao chứ? Mà đây là đâu?-tôi hét lên

- Nhà tôi, em bị bệnh, tôi đưa em về đây- ôi trời, hần bình tĩnh như chưa bao giờ được bình tĩnh..

- Tại sao không phải nhà tôi mà là nhà anh?-tôi vẫn cứ hét điên cuồng

- Nhà em khóa cửa-hần vẫn điềm tĩnh

- Không xong rồi..tôi...tôi phải về nhà

- Em chưa khỏe hần-hần ngăn tôi lại khi tôi định nhảy xuống giường

- Tôi khỏe rồi, tôi mà không về nhà thì tôi ra đường ở luôn đó - tôi hét lên, tự nhiên nghĩ đến phải ra đường ở sao chân tay tôi lạnh ngắt thế này

- Tôi xin phép ba mẹ em rồi, em cứ nghỉ ngơi đi

- Anh xin?- mặt tôi bây giờ chắc buồn cười lắm, muốn khóc cũng không được.

- Em hét hoài vậy không rát cổ sao? Hà xin ở nhà Hà

- Ờ ờ - bây giờ tôi như trái bóng xì hơi vậy!

“ em muốn làm siêu nhân làm siêu nhân làm siêu nhân...”

- Alo?-giọng tôi yếu xìu

-

- Gọi cho tao làm gì nữa, mày là con bạn xấu xa-tôi hét lên

-

- Bất đắc dĩ con khỉ, bạn bè mà mày chơi tao như vậy hả?

-

- Rồi

-

- Thôi về nhà tao đi, tí tao cũng về nhà, chắcba mẹ tao chửi tao chết quá!

-

tôi cúp máy mà mặt vẫn còn hầm hầm, hấn vẫn ngồi đó và nhìn tôi chăm chăm...

- Làm gì nhìn tui ghê vậy hả?

- Em vui thiệt đó!-hấn xoa đầu tôi rồi bước rangòai - Em nghỉ ngơi đi tí Hà đến tui sẽ gọi

- Khoan...khoan đã

Hấn đứng lại nhưng không quay đầu nhìn tôi

- Đồ của tôi...??

- Em yên tâm!!!

.....

Một ngày chủ nhật đẹp trời tôi đang vui vẻ nằm ở nhà nghe nhạc và suy nghĩ ra một câu chuyện hay hay...

- Alo gì vậy mày?-tôi vui vẻ nghe điện thoại

- - trong điện thoại con Hà đang kêu gào thảm thiết

- Gì vậy? Ông già đuổi mày ra đường rồi hả?

-

- Ai biết mày???

- Mày...Mày không phải bạn tao!!!

- Sao lại chia tay không phải mày kết hấn ta lắm hả? - tôi trêu chọc

-

-Ồ vậy à mày thích chinh phục xong rồi bỏ đó hả?giờ muốn sao?

-

- Stop...cái gì mà trong nhóm mình ảnh thích taonhất mày? Bỏ mày mà mày kêu thích tao là sao?

-

- Haha...để mày học hay để mày đi theo thằng khách hả? Mà mày ăn ốc bắt tao đổ vỏ là sao?

-

- Hậu tạ gì đây?

-

- Ok!

...Cafe Cát Đằng

- Anh đừng theo con Hà nữa được không?- tôi vào thẳng vấn đề, tôi vốn thẳng tính như ruột ngựa mà

- Tại sao?- mặt hấn vẫn bình thường như chẳng có gì ngạc nhiên cả

- Anh có thương nó thì anh để nó chuyên tâm học hành đi, cấp ba rồi

- Vậy em làm thay chỗ cho Hà

Tôi đứng hình, hấn nói cái quái gì thế nhỉ?

- Anh...anh nói cái gì ?

- Em phải làm người yêu của tôi! - hấn vẫn bìnhthản trả lời và giọng vẫn lạnh

- Anh ...anh có vấn đề à?- tôi hét lên- Tôi không đồng ý!

Tôi đứng lên đi một nước, vẫy taxi về nhà con Hà

- Thằng đó đúng là bị khủng mà! - tôi quăng túi xách lên giường rồi nằm xuống

- Sao vậy?-con Hà vừa ngồi máy tính vừa nói chuyện

- Mà bỏ hấn là đúng đó, biết hấn nói gì với ta không?

-Nói gì?- nó tỏ ra hào hứng

- Vậy em phải làm người yêu tôi...đúng là một tên siêu tự kỉ mà

- Sao mà không đồng ý! - nó tỏ ra vẻ tiếc nuối

- Con này...vậy sao mà bỏ ?

-Ồ...ờ tao...tại tao không thích nữa...Nhưng thật ra anh ấy tốt nha! Gallant nè, đẹp trai, nhà giàu, lại là đại ca rất có uy nà, mà quen anh sau này đứa nào dám đụng tới mà!

- Vậy mà giữ lại mà xài đi!

- Mà...nói chuyện với mà mệt quá!

“anh chỉ cần em..chỉ một mình em...”

- Alo!Hà nghe...cái gì? Được rồi tụi tao tới liền!

Nghe điện thoại xong con Hà có vẻ hốt hoảng

- Gì mà mà làm ra bộ mặt hình sự quá vậy?

- Con bé Dương nó có chuyện rồi

Tôi bật dậy như lò xo..Dương là em họ của bạn tôi, nó mới học lớp 8...Ba mẹ nó li dị khi nó mới học lớp 5 từ đó nó ăn chơi, kết bè kết phái.Khi Hà nói nó có chuyện là tôi biết ngay nó đi đánh nhau rồi...

Khi tôi và con Hà tới sân sau của trường cấp 2 mà Dương theo học thì đã thấy con Dương bị đánh lăn lốc trên sân và đám huynh đệ xóm nhà thờ đang ra sức đá nó...Phúc, hấn đang ngồi trên xe quan sát tình hình..tôi vội chạy lại

- Anh làm gì vậy hả?Kêu tụi nó dừng đi!-tôi hét lên

- Tại sao?Em là gì mà ra lệnh cho tôi?

- Tôi...

- Nếu em đồng ý yêu cầu của anh, anh sẽ tha cho nó!

- Anh...

Tôi chần chừ suy nghĩ những tiếng kêu gào của con Dương cứ đập vào tai tôi, lúc bạn tôi đi du học đã giao con Dương lại cho nhóm tôi, đối với tôi Dương như là em gái vậy, nhìn nó bị đánh như vậy tôi thật không nỡ

- Tôi..

- chị Nghi...đừng đồng ý với nó...em với nó không chơi chung với nhau được..aa

-Tôi...anh dừng lại đi, tôi đồng ý!

- Được rồi..

Sau lời đồng ý của tôi bọn leo lên xe bỏ đi..Tôi vẫn còn đứng ngây người ra đó..Mọi thứ với tôi diễn ra quá nhanh rồi

- Chị Nghi...em xin lỗi - con Dương nói với tôi

- Không sao...em có sao không?
- Chị yên tâm, mấy vết thương này nhằm nhò gì?-Dương cười cười
- Sao gây sự với tụi nó làm gì vậy?-Linh hỏi
- Hồi bữa em đánh tụi thằng Hùng, hôm nay tụi nó đánh lại em
- Từ nay bớt gây sự đi, tụi chị không cứu mày hoài được đâu, hôm nay là nhờ con Nghi không là mày nằm bệnh viện rồi, mà Phúc đại ca nói gì với mày vậy?- Khoa nói
- Không có gì, thôi được rồi, về nhà đi! - tụi nó nói
- Ủa mà Hồng không đi với mày hả Nghi?
- Mày không biết trong nhóm tụi mình nó là đứngoại lai hả?-Linh trêu

@@@@@@@@@@@@@@@@

Thật ra quen với hấn cũng không phải là khó chịu lắm, tôi dư sức đối phó với hấn mà, tôi sẽ làm cho hấn sợ tôi mà chạy mất dép thì thôi. Haha

@@@@@@@@@@@@@@@@

Tuần qua trường tôi tổ chức thi học sinh giỏi vòng trường, tôi và con Hà, con Hồng thi môn anh văn may mắn cả ba đứa đều vượt qua suông sẻ...Những ngày qua tôi cũng làm đúng thiên chức của một người bạn gái, đi chơi với hấn, và cũng quan tâm hấn chút xíu, đối với tôi những trò nghịch ngợm là không thể thiếu rồi. Có hôm đang học tôi nổi hứng trốn học, nhóm tôi cùng đến trung tâm mua sắm

- Mua thoải mái đi bay ơi!
- Sau 3 tiếng shopping thả ga, tôi gọi hấn đến trả tiền...7 triệu..
- Làm bạn trai tôi rất khổ phải không?- tôi châm biếm
 - Tôi không khổ, cũng không khó chịu, tôi đưa các em về - hấn vẫn lạnh lùng.
- Có hôm lớp tôi được nghỉ tiết tôi gọi điện cho hấn tới trường tôi, khi hấn đến thì tôi trốn xuống canteen ăn sáng. Hấn cũng không than thở hay trách móc tôi gì cả.

7. Chương 7

...Lớp 11a3 (hàng xóm lớp tôi) bạn tôi ở lớp này cũng có một vài đứa

- Nghi..lại Thanh nói nhỏ- Thanh là bạn của tôi hồi lớp 10
 - Gì vậy?-tôi tò mò
 - Nghi lên 4r trường mình đăng bài này lên giùm Thanh được không?
- Tôi cầm tờ giấy mà Thanh đưa cho tôi lên đọc “quay cóp được giải ba”
- Ủa?ai vậy?
 - Con Kiều chứ ai!
- Lại là cái con nhỏ tôi ghét cay ghét đắng đây mà... Ok liền
- Ok để Nghi lo... mà kể nghe coi
 - Thì bữa thi, Thanh với nó ngồi chung phòng, Thanh ngồi sau nó, Thanh thấy nó lấy điện thoại lên mạng chép mà

- Sao không nói với giám thị?

- Bạn bè cùng lớp kì lắm, nhưng khi nó được giải ba Thanh mới tức, trong khi đó học sinh giỏi vẫn lớp 10 cũng không bằng nó!

Tôi biết Thanh đang nhắc đến Hiệu và Đàm Anh bạn hồi lớp 10 với tôi

- Được rồi muốn làm nó ê mặt phải không? Nghi locho - tôi tự tin nói

vậy là tôi post article của Thanh đưa lên mạng, chỉ trong 5 tiếng đồng hồ mà có rất nhiều member hưởng ứng tôi, tôi hí hửng, cảm thấy cũng có một chút thành tựu, thật vui vẻ, thật thoải mái mà, hạ bệ được nó, thật rất vui

“em muốn làm siêu nhân làm siêu nhân...”

-Alo! - giọng tôi rất vui

- -là hấn

- Em đang ngồi chơi thôi! hihi

-

- Ăn rồi, gọi em có gì không?

-

... gì chứ? muốn nghe giọng em... xạo sự - tôi nghĩ thầm rồi khoe môi cũng cong lên, quả thật nghe hấn nói như vậy tôi cũng rất vui, lòng cũng thấy ngọt ngào hơn.

“em muốn làm siêu nhân làm siêu nhân...”

- Alo?

- -Bi là “phó đại ca” của bang nhà thờ

- Ồ, gì vậy?

- -Bi nói giọng cười cười

- Trời, nhậu thì nhậu, xin xỏ gì?

-

- Nhậu đi, mà đừng uống nhiều quá!

... Bi nói làm tôi thật ngỡ ngàng, không ngờ hấn lại coi trọng lời nói của mình như vậy, hấn thích mình thật sao? Không..không hấn chỉ trêu đùa thôi, mình cũng đừng tin là thật.

... Hôm nay tôi vẫn đi học như bình thường, mọi người vẫn đối xử với tôi như cũ vì ngoài đám bạn tôi ra không ai biết tôi quen Phúc đại ca cả...

- Chị trưởng, biết tin gì chưa?-Tính hỏi tôi

- Đạo này nhiều tin hot quá ha! Chuyện gì vậy?

- Còn cười được nữa hả? Con Kiều nó kêu mấy đứa chị đại trong trường vô xử mày kia! - Tính nói giọng lo lắng

- Trời, thì cùng lắm bị đánh mấy cái chứ gì đâu!-tôi cười ngoài miệng thôi nhưng tâm thì đang lo lắng lắm

- mày im đi, tí nữa mày cứ ở im trong lớp cho tao, bên ngoài con Kinh con Khoa lo-con Hà, không biết từ đâu ra nói như tát vào mặt nhau vậy?

- Hôm qua con Kiều có nói với tao, nó kêu người qua tao mà trốn thì nhục lắm- tôi phân bua

- Mày ngu lắm, cho dù bây giờ tất cả bọn mình nhảy ra chưa chắc gì đánh lại tụi nó, dù sao Linh, Khoa cũng quen biết với tụi nó, để tụi nó nói lí lẽ.. không được thì ra về tụi mình kêu người lên

- Vậy giờ sao?- tôi hỏi

- Tí xuống canteen ăn sáng là được rồi, mình chỉ sợ ra chơi nó xử thôi, còn ra về vô tư đi - con Hà cười nham hiểm

- Tao cảm may không được báo cho anh phúc-tôi thay đổi cách xưng hô rồi, vì hần bắt buộc tôi phải gọi như vậy riết rồi thành quen

- Yên tâm đi, may muốn gọi cũng không được, Phúc đại ca của may mới về nhà ba mẹ ở Hà Nội sáng nay

Hần đi Hà Nội sao? Vậy mà không báo tôi một tiếng, hần xem tôi là gì đây, tự nhiên lòng tôi lại có một nỗi buồn không gọi thành tên

- Không cần buồn như vậy đâu! Bi kêu đi có 3 ngày thôi- nó trên

- Ai buồn?-tôi chột dạ

- Thôi ai buồn cũng được, đi thôi

....Sau khi ăn xong tụi tôi vào lớp

- Sao rồi may?- Hà hỏi Linh

- Tụi nó kêu con Kiều nhờ nên mới qua đăng mặt con Nghi giùm thôi, chuyện hai đứa may để hai đứa may giải quyết, con Kiều kêu tụi nó qua đó

- Tưởng con Kiều là đề chết con Nghi rồi?- con Hồng bình luận

- Thôi, con Nghi ráng nhịn cho nó tát mấy cái rồi mình tính nó sau - con Khoa nói

- Đành vậy thôi, tao thề, sau trận này con Kiều chuyển trường luôn đó - con Linh tuyên bố

tôi này giờ vẫn im lặng không nói lời nào

.....

- Sao may post cái bài đó lên 4r hả? May có thấy tao quay cóp không mà dám nói?-con Kiều trừng mắt hét lên với tôi

- Tao không thấy nhưng có người thấy.. Sao tao nói đúng nên may kêu người đập tao hả?-tôi nhếch miệng cười khinh bỉ

Bốp - nó tát tôi, rất đau, đau đến nỗi tôi không còn cảm giác gì nữa, nhục nhã, đau đớn, lần đầu tiên ngoài ba mẹ tôi ra có người dám đánh tôi

- May hơi quá rồi đó! - tôi gằng từng tiếng

- Thì sao? Có gan thì đánh lại đi- nó cười

- Ok...ra về tao chờ may ở cổng trường!- tôi nhếch miệng khinh bỉ

.....

- Bi hả? Đang ở đâu?...Ok, tí ra về gặp trước cổng trường em, kêu một vài đứa nữa...con gái thôi... nhớ đừng cho Phúc biết

.....

- Sao? Định để tao đánh nữa hả?- con Kiều khinh khi

-*****-con Linh chửi

-Người của may đâu?- tôi hỏi, bây giờ có thể so sánh giọng tôi và giọng của hần đây

-Tụi tao đây?- một nhóm mắt xanh mỡ đỏ bước ra tôi nghĩ là người của nó học là mấy đứa trong trường ghét tôi

- Tao nghĩ sau cái tát của may đầu óc nó có vấn đề rồi đó Nghi! - tụi nó cười

- Chị hai

Từ phía sau vang lên tiếng gọi, khoảng gần 20 đứa con gái và có cả Bi đen đang đứng nhìn tôi

- Đến rồi! Sao trễ vậy?

- Xin lỗi nha! Anh phải lo tí công việc, mà chuyện này là sao?-Bi hỏi tôi

- Nó mới tát con Nghi xong, anh xử đi - Hà nói

- Gan nhỉ? Vậy giờ em muốn sao?- Bi lại hỏi

- Đừng làm âm ỉ, xử nhẹ thôi - tôi cũng chạnh lòng khi thấy con Kiều đang run như cầy sấy

- Không được, bọn anh đã đánh thì phải đánh cho đáng. Đánh đến khi nào nó mở miệng xin lỗi

Bi vừa nói xong thì đám đệ tử phía sau xông lên đánh hội đồng và đơn nhiên con Kiều sống dở chết dở rồi

- Được rồi Bi, về thôi...-tôi nói

- Trễ xe mẹ rồi, về gì nữa-con Hồng nói

-Vậy đi chơi tí đi, tí anh kêu người đưa tụi em về

-Ok...

.....

-Dương..mấy sư tử mày tới rồi nè!- Vừa vào Cát Đằng Bi đã nói lớn

- Sao ở đây vậy?Không đi học hả?

- Học hành gì?Nó bị đình chỉ một tuần rồi- Binói

- Thôi đi, đừng nói nữa..-Dương bấu môi

- Mà sao Dương đi chung với anh vậy?-Hồng hỏi

- Chị Hà đứng ra hòa giải đó!-Dương khoe-dù sao em dựa hơi nhà thờ cũng có chỗ đứng trên giang hồ hơn mà ha! hihi

- Sao mày im re vậy Nghi?-Linh hỏi

- Có gì đâu

-Thôi đi, nó đang nhớ anh Phúc đó-Hà chọc tôi

- Nhớ nhớ cái đầu mày á! Tao có yêu đầu mà nhớ!-tôi chống chế

- Không yêu sao? Thăng Phúc nghe được nó buồn lắm đó! Nó yêu em lắm đó!-Bi nói

-Yêu?Giỡn hoài, quen nhau chưa được 1 tháng mà yêu với đương gì?Với lại em không dám trèo cao- tôi nói mà sao trong lòng tôi cảm thấy chua xót quá!

-Thôi được rồi đừng nói nữa ăn mừng hôm nay con Kiều bại trận đi-con Khoa nói giọng vui vẻ

- Hên đó, thằng Phúc mà biết là con Kiều không có đất sống ở đây đâu-Bi đe dọa

-Bối vậy đừng ai bép xép không tao giết! - tôi làm hành động đe dọa

-Thằng Phúc mà biết em dấu nó thì anh không đảm bảo an toàn cho em đâu!

-Hừ em hả?Không có chuyện đó đâu, cùng lắm thì bực quá, đánh em vài cái rồi bỏ em thôi, dù sao em cũng đang chờ ngày mình hết hạn sử dụng mà...

-Haizzz.Thật hết nói nổi em

.....

- Alo

-

- Em biết

-

- Em ăn rồi, mà anh không ngủ hả? bây giờ trễ rồi đó?

-

- Sao vậy?- giọng tôi có vẻ quan tâm- Anh uống rượu à?

-

-Ồ...em..à phải thôi mình là người yêu mà

- giọng hần trầm

- Anh say rồi! Ngủ sớm đi- tôi giật mình cúp điện thoại

Hần nói là hần nhớ tôi sao? Sao tìm tôi lại đáp nhanh thế này làm ơn đi đừng có đập nhanh như vậy mà! Hần mà cứ đối với tôi như vậy thì tôi yêu hần mất, không được hần chỉ giỡn thôi! Không được mềm lòng, cũng không được yêu hần..nhất định là như vậy!

...Từ khi hần về Sài Gòn tôi tránh mặt hần, không nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn, hần đến trường thì tôi trốn vào nhà vệ sinh, hần đợi tôi ở cổng trường thì tôi đi cổng sau, hần đến nhà thì tôi trốn về nhà bà ngoại, nói chung hạn chế chạm mặt hần ở mức thấp nhất..Tôi biết, tôi đây yêu hần, chỉ có điều trái tim tôi không cho phép chấp nhận mà thôi, hần rất tốt, rất đẹp còn tôi là gì chứ, chúng tôi rõ ràng là một đôi dưa lệch, hần đề nghị tôi làm bạn gái cũng chỉ để trêu đùa mà thôi, chắc có lẽ trong lịch sử chuyện tình của hần tôi là người đầu tiên không thích hần có lẽ vì thế mà hần thấy lạ..đúng rồi tôi chỉ là một món đồ ăn lạ đối với hần thôi...tôi không được phép yêu hần nữa, tôi đang cố quên đây...

...Hôm nay tôi đến Cát Đằng với chị em Hà thì gặp hần và điều làm tôi ngạc nhiên nhất là hần đang ngồi với người mà tôi ghét nhất- Kiều...cay đắng thật, tôi hết hạn sử dụng rồi, mặc dù trong lòng đau đớn nhưng tôi vẫn cố mỉm cười, cười cay đắng, chắc nụ cười ấy khó coi lắm..

- Anh Phúc kia- Hà nói

-Ừ tao thấy rồi- tôi mỉm cười và cố nói với bản thân là không có chuyện gì

-Ngửa mặt thật- con Hà lại nói

-Không có gì mà, tao không quan tâm mày để ý làm gì, uống nước đi!

Tôi không dám quay lại nhìn hần nữa, không biết hần sẽ dùng ánh mắt nào để nhìn tôi nữa, chắc là khinh bỉ và cười nhạo tôi đây..tôi không dám ngồi lâu với hần trong không khí như vậy nữa...

-Mình về đi

- Gì kì vậy mới tới nước còn chưa uống xong- con Xíu than thở

- Im đi mày- Hà chửi

- Thôi, lần sau chị đền, hôm nay chị có việc - tôi an ủi

Khi tôi vừa định bước ra khỏi quán thì tay tôi có người giữ lại, là hần. Buồn cười thật, người yêu mới ở trong lại đuổi theo người yêu cũ...

-Buông ra đi - giọng tôi bây giờ lạnh hơn giọng hần rồi đó

-Anh muốn nói chuyện!

-Nói chuyện, được nói một lần cho xong luôn đi, Hà, về trước đi, tí tao qua tìm mày..

...Tôi gạt tay hần ra rồi bước về phía trước ..

Hắn chở tôi đến một công viên, đường xá bây giờ thật đông đúc, tất cả đều ồn ào tấp nập.. Tâm tôi cũng như thể đang dăng xé dữ dội, còn hắn, hắn không nói gì cả. Không khí bây giờ thật khó chịu, tôi cảm thấy ngột ngạt.

- Không phải anh kêu tôi ra đây để nhìn đường phố vậy chứ? - tôi cố gắng lấy giọng bình thường nhất để nói chuyện với hắn.

- Tại sao tuần qua tránh mặt anh? - hắn vẫn không nhìn tôi

- Có sao? Mà không gặp anh không phải tốt cho anh lắm sao không làm phiền anh hẹn hò với người khác - tôi chân chọc

- Em hiểu lầm rồi, không phải như vậy!... - không hiểu sao hắn lại tỏ ra bối rối vậy nhỉ? Thái độ này là sao đây? Không..hắn đang giả bộ thôi.

- Xin lỗi, chuyện của anh không liên quan tới tôi nữa, anh đối với tôi chắc cũng hết hứng thú rồi, 1 tháng cũng đủ rồi đó, buông tha cho tôi được rồi... dù sao cũng cảm ơn anh thời gian qua đối đãi tôi, tôi cũng nhờ danh của anh mà ra oai được nhiều lắm đó... được rồi... tạm biệt - những lời cuối cùng giọng tôi như nghẹn lại, tim tôi như bị bóp lại.. đau lắm, thật sự rất đau.

Tôi quay lưng bước đi, bây giờ tôi mới cho phép mình khóc, nước mắt lăn dài trên má! Tôi khóc như vậy hắn sẽ không biết, cũng sẽ không coi thường tôi... Hắn vẫn ngồi đó, sao hắn không giữ tôi tại và giải thích với tôi, nếu bây giờ hắn giữ tôi lại thì chắc tôi sẽ lại nhào vào lòng hắn và nói với hắn rằng tôi yêu hắn rồi.

Tại sao hắn lại quen con Kiều chứ, người mà tôi ghét nhất trên thế gian này, nhắc đến con Kiều nước mắt tôi lại rơi nhiều hơn.. năm học lớp 10 tôi học chung lớp với nó đã có rất nhiều xích mích rồi, nó hay đi nói xấu người khác, nó đẹp nên chuyên đi câu dẫn đại gia, các đại gia qua tay nó đều không đến 1 tuần và điều tôi ghét nó nhất là đi cướp bồ người khác, mà khác đó không phải ai khác chính là bạn thân của nó. Người tôi nói đến là Kim Tơ, bạn thân của tôi và người yêu bị nó cướp là Kiên.. Tôi ghét nó, nhưng mà không làm được gì.. Đức Black lúc trước cũng từng thích nó.. bây giờ anh Đức đang của con Hồng, nhỏ bạn của tôi

...

- Alo? em nghe

-

- Mai hả? Có gì không anh?

-

- Ờ... dạ, vậy mai anh qua đón em nha!

-

... Hôm nay theo lời hẹn tôi và Đức Black đi leo núi nhưng đám bạn của anh đã đi trước chúng tôi rồi.. Tôi muốn mình thật mau chóng quên hắn, nên đi chơi cho thoải mái chứ nhỉ? Nên hôm nay tôi trốn học đi chơi.

- Sao hôm nay ít nói vậy?

- Hả? à.. em đang ngắm cảnh mà, mà sao anh không rủ con Hồng mà rủ em theo vậy?

- Thì anh cũng phải hỏi lộ bạn của Hồng chứ?

- Hihi, vậy là sau này anh được việc với em lắm rồi!

... “em muốn làm siêu nhân làm siêu nhân...”

- Alo?

-

- Tao đang đi leo núi với anh Đức

-

- Ủ, thầy có lên lớp không?

-

- Kệ ông chứ

-

-...tôi ngập ngừng-Ủ

-

-Ủ

-

-Cảm xúc? Chia tay rồi thì còn cảm xúc gì thì có quan trọng đâu - tôi trả lời mà giọng buồn hẳn

-

- Không quan trọng nữa, chia tay rồi! thôi mà học đi tao cúp máy đây

.....nghe xong điện thoại tâm trạng tôi thật hỗn loạn, hẳn sao vậy? Chia tay không phải là thoải mái lắm sao? Sao còn làm ra bộ mặt này?

Một ngày đi chơi thật mệt mỏi, đến 8h tối tôi mới về nhà, Đức Black đưa tôi về tận nhà..

- Cảm ơn anh nha! Hôm nay em vui lắm!

- Anh cũng rất vui, sau này có dịp sẽ dẫn em đi nữa.

- Được rồi, anh về đi, em vào nhà đây!

Xe Đức Black đi rồi tôi định vào nhà thì lạ nghe thấy tiếng của hắn...

-Bây giờ em mới về? Biết mấy giờ rồi không?-nghe tiếng của hắn có chút giận dữ vậy nhỉ, bây giờ lấy quyền gì nữa mà nổi giận với tôi chứ?

- Không phải chuyện của anh - tôi tiếp tục mở cửa

- Sao không nghe anh giải thích chứ?-hắn hét lên

- Giải thích? Tôi nghĩ không cần đâu, sau này anh cứ sống cuộc sống của anh, tôi trở về cuộc sống của tôi. Chuyện của anh với con Kiều tôi không quan tâm cũng không muốn nghe.

Lời tôi vừa dứt xong hắn đã đẩy tôi vào sát tường, hôn tôi-Không cho phép em nói vậy- tôi cố sức đẩy hắn ra nhưng vô ích, hắn là ai chứ, tôi ngậm ngùi chỉ biết rơi nước mắt, có lẽ điều đó làm hắn ngạc nhiên chẳng, hắn dừng lại...và tôi tát hắn...

- Tôi không muốn gặp lại anh nữa!

tôi mang theo một mặt nước mắt vào nhà, cũng may nhà tôi không có ai cả không thì tôi hết đường giải thích. Trời bắt đầu mưa, cũng như mưa nước mắt trong lòng tôi vậy...Hắn vẫn đứng trước nhà tôi, tôi mặt kệ, cố ru mình vào giấc ngủ mà sao khó quá, tôi ghét bản thân mình sao lại yếu đuối như thế, tôi ghét số phận sao lại đưa đẩy cho tôi gặp hắn...

8. Chương 8

Những ngày sau không có hắn cuộc sống của tôi thật buồn tẻ, tôi dường như trở thành con người khác, ít nói ít cười hơn, từ ngày đó tôi không còn gặp hắn và Bi nữa, chắc có lẽ đã quên tôi rồi, vậy cũng tốt...

-Nghỉ ới thầy Dụ gọi mày xuống văn phòng kia!

-Ừ, tao biết rồi

...

-Chào thầy,thầy gọi em!-tôi lễ phép cúi đầu

-Ừ,dạo này mày học sao vậy?Càng ngày càng đi xuống?

-Em...chắc tại bài khó em khó vô thôi, em sẽ cố gắng

-Liệu mà học đừng để tao mời phụ huynh nha!

-Dạ, em biết rồi

...Không ngờ kết quả học tập của tôi lại như vậy, tôi điên mất thôi..

...

-Chiều này tao với mày cafe đi-con Hà nhắc tôi

-Ừ, vậy thì vào chỗ tao

... Tôi và con Hà đang định dừng xe để đi dạo quanh bờ hồ thì bị một đám xe vây quanh, mà kẻ duy nhất trong số đó tôi nhận mặt đó là Kiều

-Trời, lâu quá mới gặp ha!Hôm nay thật là ông trời có mắt cho tao gặp mày!

- Mày muốn gì?-giọng tôi bình tĩnh

-Thì làm như hôm bữa mày làm với tao đó! À không ta phải độc hơn mày chứ!

- Đê tiện

Bốp,bốp bốp..3 cái tát liên tiếp vào mặt tôi, đau và rát kinh khủng...

- Con này mày muốn chết phải không-Hà hét lên

- Mày im đi, hôm nay tao chỉ xử nó, còn mày thì tao tha, dù sao tao với mày cũng từng là bạn- Anh em, phần sau giao cho tụi mày, hưởng thụ đi

một đám khoảng 5 thằng con trai cười khà ố nhìn tôi

-***** buông tao ra, đừng đụng vào tao

Tôi cố gắng kêu gào nhưng vô vọng

- Thả bạn tao ra-Hà cũng kêu gào-Bi..Bi đúng rồi Bi

...

-

- Anh đang ở đâu, mau tới cứu con Nghi,con Kiều nó...

- Kêu viện binh hả?Đâu có dễ

Kiều thẳng tay tát Hà làm rớt điện thoại

- Bi ở bờ hồ.Mau cứu tụi em

Và tiếp sau đó là con Hà bị an tát, con Kiều và thằng bồ mới của nó ngồi xem những trò hay đo đê tử nó tạo ra...

Còn tôi, tôi không còn biết trời trăng mây gió gì nữa, tôi cảm thấy toàn thân đau nhức, trước mắt tôi trắng xóa rồi tôi ngất đi và khi tôi tỉnh dậy lại một lần nữa tôi ở đây, căn phòng của hấn, nhà của hấn...Tôi cố gắng ngồi dậy lê thân mình xuống giường, đầu tôi, người tôi nhức kinh khủng, dưới phòng khách tôi nghe có tiếng người...Có hấn, Hà, Linh, Khoa, Hồng, Bi và Dương cùng một số đàn em của hấn.

-Má nó không ngờ thằng Dũng Gà dám đụng đến chị Nghi-Dươngchữ thề, giọng phần nộ thật...

-May thật, tôi chậm chút nữa em thật không dám tưởng tượng tụi nó làm gì nữa-Hồng cảm thán

-Không thể bỏ qua dễ dàng vậy được, đại ca phân phó đi, tụi em đi san bằng địa bàn của nó

-Phế chân tay của nó-hắn nãy giờ ngồi trầm tư bấy giờ mới lên tiếng lời lói thậttàn nhẫn

-Ủa Nghi, mày tỉnh rồi hả?Sao xuống đây chi vậy?- một câu báo động của con Hà làm tất cả mọi người quay lại nhìn tôi

-Ồ...tôi khát nước - tôi bịa đại một lí do

con Hà vội dìu tôi từ cầu thang xuống rồi rót nước cho tôi - mày đỡ chưa?

-Ừ

Tôi nhìn hắn, hắn cũng nhìn tôi, đôi mắt ấy, tôi thật sự sợ đối mặt với đôi mắt ấy, tổn thương,tôi làm hắn tổn thương sao?

-Thật sự cảm ơnmọi người

-Chị hai đừng nói như vậy!

-Chị Nghi, sao chị đi học bị người ta ăn hiếp cũng không nói!

Nói, phải nói sao đây? Ai sẽ lấy lại công đạo cho tôi? Kiềulà người yêu của hắn, tôi chẳng là gì cả, sao tôi có quyền nói chứ... buồn cườithật...

-Mọi người đừng gọi em là chị hai nữa, em nghe kílắm.. hôm này cảm ơn mọi người đã cứu em, ơn này nhất định em sẽ trả...Em xin vềtrước, tao về trước đây

Tôi đứng dậy ra về, thật sự việc đối mặt với hắn rất khó khăn

-Nghi sao mày về được, mày như vậy mà đòi đi đâu-con Hà can

Khibước ngang qua hắn, tim tôi như muốn nhảy ra ngoài khi hắn nắm tay tôi lại...

-Mọi người về trước đi- hắn ra lệnh

Mọi người lần lượt ra về, bấy giờ trong căn nhà này chỉ cótôi và hắn...

-Tại sao không nói với anh?-hắn nói mà vẫn khôngnhìn tôi

-Chuyện gì?

-Em con giả bộ không biết?-hắn hét lên

-Nói? Tôi nói thì anh giúp tôi sao? Anh đã nóianh không thích tôi đánh nhau tôi nói thì anh giúp tôi sao? Còn nữa, con Kiềunó là người yêu của anh tôi nói anh xử nó không phải tôi lỗi bịch lăm sao?- đếnlúc này tôi không thể chịu đựng hắn nữa rồi, nhưng cũng không thể yếu đuối trướcmặt hắn được, cố nuốt nước mắt tôi mỉm cười chua chát – được rồi, dù sao cũngcảm ơn đã cứu tôi, tạm biệt, tôi về đây!

-Đứng lại, ai noi với em Kiều là người yêu củatôi?-hắn vẫn ngồi trên sofa, mắt vẫn nhìn chăm chăm xuống đất, tôi thì vẫnkhông quay lưng lại nhìn hắn.

-Tự tôi có mắt nhìn, được rồi, dù hai người cóquan hệ gì đi nữa thì tôi cũng không muốn biết... chào!

Chân tôi bước những bước thật nhanh, tôi muốn được thoát khỏicăn nhà này thật nhanh, thoát khỏi cuộc đời hắn, thoát khỏi trò đùa của số phận

-Đừng đi... xin em đừng đi

Thật nhanh hắn vòng tay ôm tôi lại, cầm hắn tựa vào vai tôi,trong giây phút này chúng tôi thật gần mà cũng thật xa, tim tôi đập loạn xạ vậttôi cũng cảm nhận được tim hắn cũng đập nhanh không kém gì tôi...

-Anh với Kiều không như em nghĩ đâu! Người anhyêu chỉ có em thôi!

-Tại sao vậy? Sao anh lại xen vào cuộc đời tôi chứ,sao cứ làm khổ tôi anh mới chịu hả?-tôi khóc, khóc đến nỗi không còn nghe rõ tôi nói gì nữa

-Anh xin lỗi...em đừng khóc nữa!-hắn nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi, nhẹ nhàng hôn tôi, môi hắn thật mềm, thật nhẹ nhàng áp lên một tôi, hôn lên những giọt nước mắt của tôi – đừng làm khổ anh nữa, anh không thể không có em...

Tôi thật sự lại bị hắn dụ rồi, tôi lại đắm chìm trong ngọt ngào của hắn..

9. Chương 9

Những chuỗi ngày bên hắn thật ngọt ngào, chúng tôi là một đôi tình nhân thật sự, chỉ có điều chưa công khai và tôi chưa nói yêu hắn mà thôi. Chắc bây giờ không nên gọi là hắn nữa mà phải là anh ấy. hihi

“ em ước mơ được làm siêu nhân làm siêu nhân làm siêu nhân,em ước mơ được làm siêu nhân mặc quần chíp bay vòng vòng”

-Alo, em nghe – tôi vui vẻ nhận điện thoại

-Wow, em nghe luôn- Hà ngồi kế bên trêu tôi

-

-Ra cổng trường hả? Chi vậy? trời đang mưa mà?

bên ngoài trời đang mưa râm, mưa bụi lất phất nhưng cũng làm người ta cảm nhận được cái lạnh. Tôi và Hà ra ngoài cổng trường, Phúc và Bi đang đứng đó, Bi thì đang run cầm cập

-Sao hai em lâu quá vậy hả? báo hại anh lạnh run người?- Bi cầu nhàu

-Chuyện gì vậy?- Hà hỏi

-Ăn hết đó- anh ấy đưa cho tôi một hộp bánh papadoti và hai ly trà sữa

-Hả?- tôi tròn mắt ngạc nhiên

-Nhìn gì nữa, vào đi, anh về đây, trưa anh rước

....

-Wow, hạnh phúc thật!-Hà làm vẻ ngưỡng mộ

-Mệt quá,mày cũng có phần mà, đó mày ăn đi cho cuộc đời mày tươi đẹp!-tôi đưa cho nó mỗi thứ một phần
Khi chúng tôi vào thì gặp Kiều, nếu như ánh mắt có thể giết người khi tôi đã chết chực lần dưới ánh mắt của nó rồi...

-Kệ nó đi, mình vào thôi!- tôi ngăn lại khi thấy Hà đang có ý định tiến về phía Kiều..

...

Một buổi tối buồn tẻ, trời mưa, tôi chỉ biết online để gặm nhấm nỗi buồn

“ em ước mơ được làm siêu nhân...”

-Alo !

-

-Chưa! Sao vậy? Có chuyện gì à?

-

-Thoa, tao không... uống nữa!- tôi lè nhè, chắc mặt tôi bây giờ đỏ như màu áo tôi đang mặc rồi, người tôi nóng bừng...

-Nghỉ sao hôm nay mày đỡ quá vậy? mới uống được có mấy li?- Thoa trêu

-Tao...tao đi công chuyện tí!

Tôi đứng lên lao đảo đi về phía nhà vệ sinh, bây giờ tôi chỉ muốn ới tất cả những thứ trong bụng tôi thôi. Khi tôi sắp té Hà vội chạy lại đỡ tôi

-Mày đi đứng đường hoàng tí đi!- Hà cầu nài

-Thoa tí tao với mày đọ tiếp- tôi cố gắng ngoảnh đầu lại nhìn Thoa

...

Sau khi vậy lộn với cái nhà vệ sinh xong, tôi tỉnh táo hẳn...

-Nãy giờ tôi chào hết rồi, chỉ còn Phúc Đại ca, bồ Kiều là chưa thôi, đáng lẽ phải chào anh đầu tiên, tôi uống cạn xin lỗi vậy!-tôi cầm li Ken lên nốc cạn, hẳn vẫn ngồi như tượng và nhìn tôi không chớp mắt

-Không nể mặt sao? Vậy xin lỗi lần nữa vậy!- lại một lần nữa tôi nốc cạn li Ken

- Phúc à! Anh định...-con Hà nhìn tôi lo lắng

-Thôi! Được rồi, ra Boom mình quay nữa đi- con Thoa chạy lại bá cổ tôi

-Đi thôi!

...

-Nghỉ, đây là anh Hoàng, người được trong những người được tao biết, giới thiệu ày đó

...

10. Chương 10

Tôi và Hoàng nói chuyện khá ăn ý, Hoàng rất vui tính, nói chuyện với anh ấy quả thật tôi cũng không thấy chán như lúc nãy nữa...

-Anh Hoàng đang làm gì?

-Anh mới tốt nghiệp đại học, giờ đang ở nhà ăn bám ba mẹ nè!

-Hihi! Vậy hả? anh học ngành nào?

-Mỏ địa chất! đại học bách khoa!

-Vậy là mai mốt làm công nhân đào mỏ đó hả?

-ừ, bây giờ đang đào mỏ ba mẹ nè!

Bỗng nhiên tay tôi có cảm giác đau, rồi sau đó bị lôi mạnh đi

-buông ra, anh làm cái gì vậy hả?

hắn không trả lời vẫn lôi tôi đi không hề thương tiếc

-anh có thấy mình buồn cười lắm không? Bạn gái anh đang ngồi ở trong đó, anh lôi tôi đi đâu nữa, anh có phải nhằm người rồi không?- tôi mỉm cười chua chát

hắn dừng lại, quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt đục ngầu và lạnh lùng đầy tức giận

-em mà nói tiếng nào nữa thì đừng trách tôi!

Tôi sợ hãi, nín bật, môi cứng đờ không nói nên lời.

Hắn lôi tôi ra xe một cách thô bạo, nhét tôi vào xe, tôi cũng không dám kêu ca một tiếng. Rầm, tiếng cửa xe đóng lại nghe thật nặng nề.

Chiếc xe lao vút đi trong đêm tối. tôi ngồi trong xe không nói một lời, không nhìn hắn chỉ biết nhìn vào cổ tay đang đỏ rần, hắn đúng là đã man mà. Tôi liếc mắt sang hắn, hắn vẫn chăm chú lái xe và vẫn đang rất giận dữ.

Bây giờ tôi mới để ý, xe đang chạy trên con đường quen thuộc, con đường tới nhà hắn... tôi bắt đầu hoảng loạn, hắn tính làm gì đây?

-Nè, dừng xe... dừng xe...

Mặc cho tôi la hét hắn vẫn cứ như vậy. xe dừng ngoài cổng, một lần nữa cửa xe mở ra, hắn lại thô bạo lôi tôi ra ngoài. Tôi sợ hãi thật sự, tôi la hét, đánh hắn nhưng vô ích, hắn miễn dịch với tiếng hét và vô cảm giác với những món võ của tôi..

-Buông ra, tôi muốn về... thả ra..thả tôi ra..thả ra

Hắn lôi tôi lên phòng, đóng cửa lại..

.....

Không khí thật nặng nề, không ai nói ai câu gì, hắn ngồi trên giường, cúi mặt xuống nhìn hắn cô đơn đến tội nghiệp ... tôi vẫn đứng ở đó như trời trồng, giờ phút này nói chuyện với hắn thật khó khăn, đúng hơn là tôi bây giờ không muốn nói chuyện với hắn, mặc kệ hắn tội nghiệp hay không, hắn cũng đã lừa tôi, cuộc đời tôi ghét nhất là bị người ta lừa..tôi ghét hắn...Không thể chịu đựng không khí này thêm nữa tôi vội vàng quay lưng..

-em đang thử sự chịu đựng của tôi sao?

-Tôi... xin lỗi, sao tôi dám chứ- tôi cười khinh

-Vậy tại sao? Tại sao lại uống rượu, tại sao lại đi nói chuyện với thằng đàn ông khác trước mặt tôi- hắn như bùng nổ, hắn nắm chặt tay tôi rồi lắc mạnh người tôi

-Anh buồn cười thật, anh là gì của tôi mà quăng tôi chứ, tôi làm gì với ai là chuyện của tôi, Phúc Đại ca à- tôi gạt tay người tôi- anh cứ đi chăm lo cho người anh yêu đi, còn chúng ta, hết rồi.

11. Chương 11

Tôi xoay người nhưng chưa đi được hai bước, tay đã bị hắn nắm chặt, toàn thân tôi bị hắn xoay lại rồi bị ngã xuống giường. một hắn áp chặt lên môi tôi, mạnh bạo và bồng bột..hắn hôn mãnh liệt tôi cũng không chống cự, trái tim tôi đã mệt mỏi lắm rồi không còn đủ sức chơi mèo vờn chuột với hắn nữa...

Sau khi hôn thỏa mãn hắn gục mặt xuống cổ tôi thở dốc...

-Em có thể giận anh nhưng đừng hờ hững với anh, nghe anh giải thích được không?

Tôi im lặng như đang đợi hắn nói tiếp

-Gia đình anh vốn sống ở Hà Nội, anh có một người bạn rất thân và Kiều là em gái của người đó, hai gia đình rất thân, ba mẹ hai bên rất hợp ý nhau, họ quyết định cho anh và Kiều sau này sẽ đám cưới, anh không chấp nhận nên 5 năm trước anh bỏ vào đây, sau đó 2 năm Kiều cũng vào. Anh xem Kiều như em gái. Thật sự chỉ có vậy!

Hắn nhìn tôi chằm chằm, tôi thật sự rất không thoải mái khinhhin vào đôi mắt ấy

-Tôi tin anh được không? Anh đã nói dối tôi, anh vốn không đi Hà Nội

-Hôm đó ba mẹ anh gọi vào nói có việc sẽ bay vào đây..

Hắn cầm lấy tay tôi đặt lên ngực hắn

-Em hãy lắng nghe nó, nó không bao giờ nói dối em cả

Tôi cảm thấy khỏe mắt cay cay, cổ họng như nghẹn lại, ánh mắt hắn thật chân thành, cả trái tim hắn nữa, nó đang đập rất nhanh, nhanh như nhịp tim tôi bây giờ vậy? thật sự bây giờ tôi rất muốn ôm hắn thật chặt...

-Kiều rất tốt, cái gì cũng hơn tôi cả...

-Ngốc- Hắn búng trán tôi một cái thật đau – Trước giờ anh chưa bao giờ so sánh em với ai cả? em rất giống hồi nhỏ, rất láu cá vài lợm, hơi ngu ngốc nữa- hắn mỉm cười, nụ cười thật đẹp

Tôi nhú mày khó hiểu, hắn nói gì nhỉ? Tôi giống lúc nhỏ sao? Vậy hắn quen tôi lúc tôi còn nhỏ à?

-Em còn nhớ nhà thờ Thiên Sứ không?

-Nhà thờ... Thiên Sứ sao???

Những kí ức lúc nhỏ, lúc tôi 6 tuổi bắt đầu quay về

Sau một đám cưới tại nhà thờ, 4 đứa nhỏ ở lại thánh đường

-Cô dâu đẹp quá à? Tao cũng muốn làm cô dâu- một cô bé 6 tuổi nói

-Hay mình chơi cô dâu chú rể đi- cậu bé đứng gần đó đề nghị- Tao làm chú rể cho

-Thôi, không thềm, mày lùn hơn tao sao làm chú rể được, đợi tao tí!- cô bé chu mỏ rồi chạy ra cửa

...

-Nghỉ là cô dâu, anh Tuấn là chú rể, Hùng là chạ xứ, còn Vân Anh với Lan làm người làm chứng nha! Được không?

-Thôi được rồi, tí nữa đổi lại đó- thằng nhóc tên Hùng phàn nàn

-Vậy tí nữa mày với Lan hay Vân Anh đi, mày lùn hơn tao, tao không chịu đâu!- con bé lại chu cái mỏ nhỏ, nhìn thật dễ thương...

Tuấn, cậu con trai cao hơn cô bé một cái đầu, nụ cười thật ấm áp...

-Lê Nguyễn Tịnh Nghi con có đồng ý lấy cái gì Tuấn...anh Tuấn họ tên là gì vậy?

-Anh không biết nữa? nói đại tên Tuấn thôi!

-Ờ.. ờ, Lê Nguyễn Tịnh Nghi con có đồng ý lấy anh Tuấn làm chồng không? Dù giàu có hay nghèo khổ, dù khỏe mạnh hay ốm yếu, luôn quan tâm, chăm sóc chồng con?

-Con đồng ý – con bé cười toe toét

-Anh Tuấn con có đồng ý lấy Lê Nguyễn Tịnh Nghi làm vợ ? Dù giàu có hay nghèo khổ, dù khỏe mạnh hay ốm yếu, luôn quan tâm, chăm sóc vợ con?

-Con đồng ý!- cậu bé nhìn con bé mỉm cười ấm áp

Con bé thích thằng bé ấy, rất thích, cậu bé tên Tuấn, con bé yêu nụ cười ấy và có lẽ vì thế mà nó thích thằng bé rất nhiều..

-Ta tuyên bố hai con là vợ chồng..

Và con bé ấy không ai khác chính là tôi, còn cậu bé ấy??? Cậu bé ấy là...

-Cậu bé ấy là anh

Tôi nhìn hắn, nước mắt nhạt nhòa, hắn nhìn tôi và mỉm cười, là nụ cười ấm áp đó lâu lắm tôi mới được nhìn thấy nó

-Anh vào đây để tìm lại cô dâu của anh!- hắn vòng tay ôm chặt tôi vào lòng, hôn thật nhẹ lên trán tôi...

Thật ngọt ngào, hơn 10 năm rồi tôi mới gặp lại anh ấy, người con trai mà tôi đã rất thích, và bây giờ anh ấy là người tôi yêu, rất yêu...

Tôi khóc, những giọt nước mắt hạnh phúc

-Đừng bao giờ nghi ngờ anh vô cớ nữa, ít nhất cũng phải cho anh giải thích chứ?

-Tại... tại tui bực anh quá!

-Tui? Em dám xưng tui với anh hả?- hấn lại búng thật mạnh vào trán tôi, tên này chẳng bao giờ nường tay với tôi hết vậy?

-Đau lắm đó nha!

12. Chương 12

Thật ngọt ngào, hơn 10 năm rồi tôi mới gặp lại anh ấy, người con trai mà tôi đã rất thích, và bây giờ anh ấy là người tôi yêu, rất yêu...

Tôi khóc, những giọt nước mắt hạnh phúc

-Đừng bao giờ nghi ngờ anh vô cớ nữa, ít nhất cũng phải cho anh giải thích chứ?

-Tại... tại tui bực anh quá!

-Tui? Em dám xưng tui với anh hả?- hấn lại búng thật mạnh vào trán tôi, tên này chẳng bao giờ nường tay với tôi hết vậy?

-Đau lắm đó nha!

...

-Anh Tuấn... à không Phúc Đại Ca??? phải gọi anh là gì nhỉ?

-Gọi là anh yêu được rồi!

-Anh này! Nham nhở vừa thôi...

.....

DÒNG TÂM SỰ CỦA PHÚC ĐẠI CA

Đã hơn 10 năm kể từ khi tôi rời khỏi nhà thờ Thiên Sứ, rời khỏi em. Ba mẹ hiện giờ, ba mẹ ruột của tôi, đã tìm lại được con trai của mình sau 8 năm. Tôi có ba mẹ nhưng phải rời xa em. Những ngày ở một vùng đất xa lạ, những ngày không có em, đối với tôi thật khó khăn. 2 năm, khoảng thời gian này thật ngắn ngủi nhưng 2 năm này tôi thật hạnh phúc, hạnh phúc vì được bên em, được em quan tâm và được nhìn thấy nụ cười trẻ con của em, tôi thích em, tình yêu trẻ con bông bột của cậu nhóc 8 tuổi...

Ở Hà Nội, tôi dần quen với cuộc sống mới, nhưng không giờ phút nào tôi không nhớ tới em. Tôi nhớ những giọt nước mắt của em khi tiễn tôi ra sân bay, nụ cười miễn cưỡng khó nhìn của em chỉ để tôi yên tâm rằng em sẽ sống tốt...

Tôi quen Kiệt, cậu bạn chung lớp và là con của bạn ba mẹ tôi, chúng tôi dần thân nhau, tôi cũng không hiểu vì sao, tính cách cậu ấy hoàn toàn trái ngược tôi, cậu ấy nóng nảy, sôi nổi, tôi thì trầm tính, ít nói...Kiều, cô em gái của Kiệt, cô bé cũng dễ thương, cũng nói nhiều như Kiệt, Tôi nhìn Kiều cũng có nhiều nét giống em, nhưng không thể nào thay thế em trong lòng tôi được, đối với tôi, Kiều là em gái...

-Phúc, ba mẹ muốn nói với con chuyện này!

-...- tôi im lặng lắng nghe

-Vì thấy con và Kiều có vẻ quý nhau, vả lại ba mẹ cũng thấy rất thích Kiều nên ba mẹ quyết định sau khi con tốt nghiệp sẽ cho hai đứa đính hôn...

Một buổi cơm chiều, ba mẹ tôi nói chuyện đó, tôi không trả lời, không trả lời không có nghĩa là chấp nhận, mà không biết phải nói gì...

... sau một đêm dài suy nghĩ, tôi quyết định vào lại Sài Gòn, tôi muốn tìm em, muốn nói với em tình cảm mà tôi cất giữ 7 năm, muốn em biết rằng, tôi yêu em, rất yêu em...

Ngày đầu vào Sài Gòn tôi gặp nhiều khó khăn, tất cả thay đổi quá nhiều và ở đây tôi không quen ai cả...

Vì biết chút ít võ nghệ, tôi được nhận làm bảo vệ ột vũ trường, lương cũng rất được, tôi xài cũng dư dả...

Một ngày trên đường đi làm về nhà tôi, tôi vô tình gặp cảnh “ một đám đánh một đứa”, tính anh hùng hiệp nghĩa lại nổi lên và vô tình tôi cứu được một đại ca bang phái “ Bi Đen” là “nghệ danh” trên giang hồ của hắn .. tôi và Bi thân nhau, tôi được kết vào bang đảng, sau những chiến tích lẫy lừng anh em trong bang phong cho tôi làm “bang chủ”...

Hai năm tôi và bang nhà thờ cùng sống chết có nhau, hoàn thành nhiều phi vụ và san bằng nhiều bang đảng, bang chúng tôi dần lớn mạnh và có tiếng trong thành phố.

Ba mẹ tôi vào gặp tôi và chấp nhận tôi ở lại Sài Gòn, ông bà hàng tháng đều đặn chu cấp tiền cho tôi... với tiền và thế lực như bây giờ tôi bắt đầu tìm kiếm tung tích của em, người con gái mà tôi yêu..

Sau một năm vất vả tìm kiếm, một ngày Bi cũng báo với tôi tung tích của em, em vẫn còn ở Sài Gòn nhưng đã chuyển nhà. Nhưng bây giờ tôi lallo sợ, lo sợ em đã có người yêu, có người thương nhớ không còn nhớ tình cảm lúc xưa nữa...

-Đừng lo! Cứ tới tìm hiểu nói chuyện thử đi- Bikhuyên

Bi là người bạn tốt, Bi hiểu tôi hơn cả ba mẹ tôi...

Ngày đầu gặp lại em chính thức là tại quán lẩu Cây Me, vô tình bang chúng tôi ăn mừng vì xử bằng thẳng Tí Chuột về, còn em thì tới ăn liên hoan với lớp...em thay đổi rất nhiều, dễ thương hơn và hung dữ nhiều hơn...em đụng trúng tôi mà lại vu oan rằng tôi làm em bị thương, em đúng là đánh đá hơn trước rất nhiều, tôi thật muốn chinh em nhưng nhìn thấy chân em bị đau nhưng vẫn cố đi tôi lại không đành lòng, tâm can thật đau, em đau tôi còn đau lòng hơn nhiều, muốn giúp em nhưng lại bị cho em ăn một bạt tai... em quên tôi mất rồi, tôi mỉm cười đau khổ...

Hà, bạn của em. Tôi muốn từ Hà để tìm hiểu em nhiều hơn. Tôi kể về chuyện của tôi với Hà, và cô bé đồng ý giúp tôi làm quen em...

13. Chương 13

Một buổi chiều ở Cát Đằng, Hà kể cho tôi nghe thật nhiều chuyện về em, về gia đình chuyện học hành, bạn bè và cả tình yêu, tôi biết Hà là bạn rất thân với em, và cô bé cũng rất mực tin tưởng tình cảm của tôi đối với em...theo lời Hà kể thì tuần qua em bị một tên nhóc trong trường trêu chọc...

....

Hôm nay tôi đến trường học của em tìm Quang lớp 12a6, thằng nhóc đã làm người tôi yêu phải buồn lòng... vô tình em lại gặp em lần nữa, nhìn em chen lấn trong đám đông thật chật vật, em có vẻ rất hứng thú với đánh nhau thì phải? tôi đang trả thù giùm em đấy, tôi đang bảo vệ em đấy em có biết không, Nghi?

Em nhìn thấy tôi, bắt gặp ánh mắt tôi nhìn em lúng túng đến buồn cười, nhìn em kéo tay cô bạn bỏ chạy thật tểu, tôi có đuổi theo em đâu nhỉ? Lúc ấy tôi chỉ muốn gọi em thật to, cô bé ngốc!

....

Theo kế hoạch đã định, tôi đóng giả làm bạn trai Hà trong 1 tháng...

Gặp lại em ở Cát Đằng, thái độ của em thật thú vị, em trân mắt nhìn tôi, chắc em bất ngờ lắm, tôi mỉm cười nhìn em...

Hà giới thiệu tôi là bạn trai, em tròn mắt nhìn tôi ngạc nhiên và sững sờ... thái độ của em làm nhiều người để ý, và em chuối nhất chính là câu “ tao quên chưa cho con xù ăn rồi ”, chắc con xù là con chó của em quá, sau này hỏi lại Hà mới biết xù là một chú chó nhặt mà mẹ mua về cho em, em vẫn như vậy vẫn thích chó mèo... tôi thật sự chán ghét bộ dạng chạy trốn của em, và chán ghét nhất em lại nhờ một người khác cũng không chịu ngồi xe tôi, em ghét tôi như vậy sao? Em đã càng muốn trốn tránh tôi càng muốn em phải đối mặt với tôi, càng muốn chinh phục em...

Nhìn em sợ sệt tôi cảm thấy thật tội lỗi nhưng tôi không muốn em quên tôi như vậy, ánh mắt sợ sệt đề phòng em nhìn tôi làm tôi cảm thấy thật thất bại...

Ngày em đồng ý làm bạn gái của tôi, mặc dù chỉ là bạn gái trên danh nghĩa như em nghĩ, lí do để trở thành couple cũng không được hay ho lắm nhưng tôi thật sự rất hạnh phúc, ít ra tôi có cảm giác em là của tôi, đang rất gần tôi...

Em ghét người say sấn, vì thế tôi hạn chế uống rượu, có lần Bi thất tình rủ tôi lai rai, nhưng tôi chỉ ngồi nhìn nó uống, Bi bực tức gọi điện thoại cho em xin phép cho tôi uống... nghĩ cũng thật buồn cười đường đường là một đại ca giang hồ mà phải đi xin phép một con nhóc cấp 3...

Cảm giác được em quan tâm thật là hạnh phúc, dần dần tôi cảm nhận được tình yêu em dành cho tôi, không biết có phải là tôi ngộ nhận không nữa, nhưng dù sao bây giờ tôi rất hạnh phúc, hạnh phúc như khoảng thời gian trước kia, lúc gặp em...

Từ ngày tôi từ Hà Nội vào Sài Gòn, em tránh mặt tôi, tôi như phát điên lên khi em tìm đủ mọi cách chạy trốn tôi, tôi trò cút bắt với em thật mệt mỏi... ngày gặp lại em là ở Cát Đằng, tôi đang ngồi uống nước với Kiều và đưa quà bạn bè và ba mẹ cô ấy gửi, em nhìn tôi, ánh mắt thất vọng, đang định chào Kiều ra giải thích với em thì em đã chạy ra cửa... tôi vội vàng đuổi theo, đôi mắt em nhìn tôi làm tôi thật bối rối, bây giờ tôi không biết phải giải thích với em như thế nào nữa, em nhìn tôi đầy oán giận, tôi cũng đang giận bản thân mình lắm đây...

Em nói ra những lời thật vô tình “Xin lỗi, chuyện của anh không liên quan tới tôi nữa, anh đối với tôi chắc cũng hết hứng thú rồi, 1 tháng cũng đủ rồi đó, buông tha cho tôi được rồi... dù sao cũng cảm ơn anh thời gian qua đối đãi tôi, tôi cũng nhờ danh của anh mà ra oai được nhiều lắm đó... được rồi... tạm biệt”, tim tôi đau nói cứ như có ai cắt nát tim tôi thành trăm mảnh vậy! đau, rất đau, nhìn em cứ dần xa tôi tôi thật sự không thở được... em không chịu nghe tôi giải thích, một lời tôi nói em cũng không chịu nghe, tôi mất em như vậy sao?

Những ngày em giận tôi, đối với tôi như địa ngục trần gian vậy? tôi lao vào bia rượu nhiều hơn, đánh nhau nhiều hơn, tôi không dám để mình tỉnh táo nhiều, mỗi khi đầu óc tỉnh táo tôi lại nghĩ về em, tìm lại đau, nước mắt lại trào ra, nhiều lần tôi tìm em giải thích nhưng lại càng khiến em ghét tôi hơn, tôi bất lực chỉ biết nhìn em ngày càng xa tôi ...

Hôm nay, đang nhậu ở Sky thì Bi nhận được điện thoại của Hà, em gặp nguy hiểm, tôi tỉnh hẳn, vội vàng chạy tới bờ hồ, nhìn em bị một đám con trai vây quanh, bất lực rơi nước mắt, tôi chỉ muốn giết chết bọn nó, anh em nhanh chóng giải quyết từng tên, tôi vội vã chạy lại chỗ em, choàng cho em chiếc áo khoác rồi đưa em về nhà, lúc đi qua không quên để lại cho Kiều và Dũng gà cái nhìn cảnh cáo, tôi sẽ không cho qua như vậy! đụng vào em sẽ không được sống yên ổn như vậy đâu...

14. Chương 14

Nhìn em ngủ nhủu mày không yên lòng tôi thật đau, chắc lúc đó em hoảng sợ lắm, phải chi tôi đến sớm hơn chút nữa, phải chi tôi đừng làm em giận. đừng làm em hiểu lầm... Dừng gà, nhất định tôi phải cho hần sông không bằng chết...

Ngồi ở phòng khách nghe Hà kể lại những xích mích giữa Kiều và em tôi thật đau đầu, không biết nên bênh ai đây, cả hai đều sai, nhưng Kiều đối với em như vậy thật quá tàn nhẫn, tôi phải nói chuyện với Kiều mới được...

Em bất ngờ xuất hiện làm nét mặt tôi âm trầm hơn, em nhìn tôi ngượng ngùng, khi em bước qua tôi, tim tôi như bị bóp nghẹt, tôi như có cảm tưởng chỉ cần em bước qua tôi, tôi sẽ mãi mãi mất em, vội vàng giữ em lại, giờ phút này tôi thật sự không chịu đựng được nữa, em phải nghe tôi giải thích, ít nhất em cũng phải cho tôi giải thích chứ...

Sau khi tất cả mọi người ra về, trong phòng chỉ còn tôi và em, không gian thật yên tĩnh, tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với em, có rất nhiều lời để giải thích nhưng khi đối mặt với em như vậy tôi thật sự không biết bắt đầu từ đâu... em nhìn tôi, đôi mắt chờ đợi một lời giải thích, một lần nữa em lại đi xa tôi, tôi chạy như điên để giữ em lại, em không thể rời xa tôi được, tôi ôm em thật chặt như muốn em và tôi nhập thành một, em khóc, tôi đau lòng, tôi giải thích, em tin tôi...

.....

Ngày hôm sau, tôi nhận được điện thoại của mẹ báo tôi không cần về nhà nữa, ba mẹ tôi phải bay sang Mỹ để giải quyết một số việc, nhưng hôm qua tôi lại vừa báo với em rằng tôi phải ra Hà Nội, đúng thật là... nếu đã rảnh như vậy thì nên giải quyết chuyện của Kiều vậy!

Kiều thật buồn bã, nói như thế nào cũng không chịu buông tha tôi...

-Anh đi sinh nhật với em, em sẽ nói ba mẹ hủy hôn!

15. Chương 15

Tôi và Kiều đến, em ngồi đó, em thật đẹp nhưng tôi nhìn thấy thật chói mắt, em nhìn tôi, không có gì là ngạc nhiên và bối rối, tôi thật không dám đối diện với em, tôi đang làm gì đây? Lừa dối em, lừa dối người con gái mà tôi yêu nhất cuộc đời??? em uống rượu thứ mà em ghét nhất, em đang làm những việc mà tôi ghét nhất, em đang làm gì vậy? thách thức tôi sao? Chúng tôi đang làm gì vậy?

Tôi khó chịu nhưng chỉ ngồi im lặng, tại sao cứ mãi làm tổn thương nhau thế này chứ? Nhìn em như thế này tôi thật đau lòng, tôi hận chính bản thân mình, chính tôi đang làm tổn thương em, hành hạ em... buồn cười thật, em là người tôi yêu nhất cơ mà... em mời rượu tôi, đôi mắt hận thù và trêu đùa trước giờ chưa bao giờ nhìn tôi như thế cả... đau lòng thật, những gì tôi đã làm là sai sao? Tôi đang bảo vệ em, bảo vệ tình yêu của chúng tôi cơ mà...

em dám nói chuyện cười đùa là lời với thằng con trai khác trước mặt tôi, không thể chịu đựng được nữa, em đừng thử thách sự chịu đựng của tôi như vậy! tôi lôi em ra xe điên cuồng phóng về nhà, em sợ hãi như vậy tôi cũng không cảm thấy thương xót... tại sao lại sợ tôi như vậy chứ? Trước giờ em không sợ gì hết cơ mà... tôi vẫn tưởng có thể lạnh lùng trừng phạt em nhưng khi nhìn thấy những giọt nước mắt em tôi lại chùn lòng, chỉ muốn ôm em thật chặt để em mãi là của tôi...

lần này chúng tôi lại hiểu nhau hơn và yêu nhau nhiều hơn, tôi kể lại cho em nghe tất cả những chuyện lúc nhỏ, tôi chưa bao giờ quên một chuyện nào, nhưng kí ức có em thật đẹp, bây giờ tôi đã tìm được em, nàng công chúa trong giấc mơ cổ tích của tôi, thiên sứ làm bừng sáng cuộc đời u ám của tôi và em mãi là của tôi.. và tôi cũng là của em..

.....

Hôm nay anh tới đón tôi tan học, vui thật, bạn bè đứa nào cũng ganh tị với tôi kể cả đứa tiểu thư như Linh, tôi rất hạnh phúc vì có anh...

-Anh tới lâu chưa?

-Mới tới thôi!

Tôi ngồi sau xe anh, suy nghĩ vu vơ, chợt nhận ra đây không phải đường về nhà tôi mà là nhà anh..

-Sao tới nhà anh vậy?

-Gặp ba mẹ anh – anh bình tĩnh nói

-Cái gì ?- tôi hét lên

-Em làm gì vậy? sớm muộn gì cũng phải gặp mà!

-Nhưng em...

-Đừng lo có anh ở bên em, hay em sợ ba mẹ chồng...hehe-anh nói rồi cười vui vẻ

Làm sao mà không lo được chứ, anh đâu biết mặt tôi bây giờ khó coi như thế nào, ba mẹ anh đã chọn Kiều, chắc chắn sẽ không thích tôi chắc lại còn nghĩ tôi là một đứa đi cướp người yêu người khác, oan uổng quá.hic...

16. Chương 16

Vào nhà, ba mẹ anh ngồi đó, lần đầu tiên tôi gặp họ, ba anh nhìn rất nghiêm, còn mẹ anh nhìn rất phúc hậu nhưng tôi vẫn run không bước đi nổi...anh nắm tay tôi, mỉm cười trấn an

-Không sao đâu mà!

Chúng tôi ăn với nhau một bữa cơm yên bình mặc dù không mấy vui vẻ vì không ai nói ai câu gì...anh đưa tôi về nhà...

... lại một ngày đẹp trời, tôi ngồi trong lớp mà chẳng chú ý gì cả, để mặc tụi bạn ầm ĩ

-Chị trưởng nghĩ tiết rồi, xin học dồn đi

-Dồn cái đầu mày chứ dồn, im đi ngồi chơi- thằng Phúc điệu lại chữ

-Chị trưởng, ngoài kia có người tìm kìa- Lành nói với tôi

-Ai?

-Không biết!

Tôi bước ra ngoài cổng, chẳng có ai, định quay lưng trở vào thì một người đàn ông mặc vest đen bước tới..

-Mời cô lên xe!

-Ông là?

Tôi nghi hoặc nhìn về phía chiếc Audi đen phía sau, kính xe được hạ xuống và người ngồi trên xe là...mẹ anh..

.....

-Bác tìm con có việc gì ạ?- tôi lễ phép

-Tôi muốn cô từ bỏ thằng Phúc

-Con...- tôi sững sờ không ngờ bà lại đề nghị như vậy

-Nghe tôi nói hết đã. Cô cũng biết gia đình chúng tôi như thế nào, tương lai thằng Phúc sẽ kế thừa gia nghiệp, cô sẽ không thể giúp gì cho nó, còn Kiều thì khác, con bé và cả gia đình của nó sẽ giúp đỡ thằng Phúc rất nhiều ..tôi nghĩ cô đủ thông minh để hiểu tôi nói gì...nếu như cô muốn gia đình chúng tôi sẽ sắp xếp cho cô sang Mỹ học tiếp và hứa sẽ lo cho cô đầy đủ trong suốt thời gian cô...

-Bác à, con xin lỗi vì ngắt lời bác, nhưng có lẽ bác đã hiểu lắm rồi. con quen anh Phúc không phải vì tiền, con cũng chưa từng nghĩ đến gia sản nhà bác, vì vậy xin lỗi bác đề nghị của bác con không thể chấp nhận, xin phép bác con đi trước..

Tôi cố kìm nước mắt đẩy cửa bước ra ngoài, những lời này quá xúc phạm tôi rồi...

“ em ước mơ được...”

-Alo?

-Nghỉ hả con? Cô Ba nè con vào bệnh viện gấp đình hà con xảy ra chuyện rồi

Cái gì? Chuyện gì thế này, sao bao nhiêu chuyện cứ lần lượt đổ lên người tôi thế này...ông trời à?con làm gì sai chứ? Không lẽ con yêu một người không nên yêu sao?

...

-Xin lỗi chúng tôi đã cố gắng hết sức...

Tôi ngã khụy xuống nền gạch lạnh băng, tôi biết làm sao đây?ba mẹ tôi đã ra đi trong một tai nạn giao thông, họ đã ra đi...vĩnh viễn... hôm nay là ngày gì thế này? Ba mẹ đi rồi, tôi và em trai biết làm sao đây? Tôi ngồi trên ghế thần thờ, đã không còn nước mắt và sức để khóc nữa rồi, tôi phải sống chứ, phải kiên cường, tôi con có em trai, còn phải lo cho nó...

Không ngờ chỉ trong một ngày mà tôi không còn cả ba mẹ...nhưng tôi vẫn phải kiên cường mà sống, phải kiên cường vượt qua tất cả...

Tôi cảm thấy cô đơn quá, bây giờ tôi chỉ còn một mình thôi sao? Không, còn có anh, anh sẽ mãi bên tôi...

Tiếng chuông điện thoại kéo dài, đang chờ người nghe máy, thật lâu, từng hồi chuông như cứa vào trái tim tôi...như tưởng khi sắp vang lên những tiếng tút tút đầu dây bên kia bắt máy, tôi thở phào nhẹ nhõm nhưng rồi lại vọt tỉnh rơi vào một hố đen vô tận, người bắt máy là Kiều, không phải anh...anh ở cùng Kiều sao?

-Alo!

-Alo , anh ấy đang tắm ...có chuyện gì không?

-Tôi...

-Đợi chút nha! Anh ấy kêu tôi rồi...

Mọi thứ dường như sụp đổ, mất hết rồi, chẳng còn gì cả...

17. Chương 17

Mọi thứ dường như sụp đổ, mất hết rồi, chẳng còn gì cả...tôi đã quá đau khổ rồi...

Những ngày sau đó tôi nghỉ học, tôi và em trai cùng tới nhà bà ngoại, tôi thật sự không dám ở nhà một mình, cô đơn lạnh lẽo lắm,điện thoại tôi không mở...

-Bà, con đi du học có được không?

-Sao đột ngột vậy con?

-Con muốn đi để quên chuyện buồn..

-Được rồi, dù sao tiền ba mẹ con để lại với tiền bảo hiểm cũng để lo cho tụi con, con muốn thì cứ đi du học, thằng cu bà sẽ chăm sóc

- con cảm ơn bà- tôi ôm chặt bà, khóc nức nở

.....

-Alo! Chiều nay họp nhóm đi tao có chuyện muốn nói

... Cát Đằng

-Mày sao vậy? chuyện lớn vậy cũng không chịu nói, điện thoại cũng không mở rớt cuộc mày có coi tụi tao là bạn bè không?

-Tao xin lỗi, tại tao muốn yên tĩnh, tao ... tao sắp đi Mỹ du học

-Cái gì??

-Đừng như vậy! ngày kia tao đi, tao chuẩn bị xong hết rồi

-Mày là cố ý đặt mọi chuyện vào thế đã rồi đúng không?-Hà hết lên...

-Tao muốn đi cho khuây khỏa một thời gian, tụi mày đừng buồn, tao sẽ mau về thôi...

-Phúc biết mày đi không?- hồng hỏi

-Tao chưa nói, mai tao sẽ nói...tao với anh có duyên không phận

-Sao mày phải khổ vậy hả Nghi?- Hà ôm lấy tôi khóc nức nở, chỉ có nó mới biết được hết tất cả những chuyện của tôi...

-Tao đâu có khổ, tao đi du học mai một về tao sướng hơn tụi mày đến lúc đó đừng có đến nhờ vả gì tao!- tôi cố nở nụ cười nhưng chắc là khó coi lắm, trong lòng tôi đang chảy máu thì làm sao mà cười tươi được chứ?-coi như là tiệc chia tay tụi mày ăn uống gì cứ kêu đi!

....

Tôi bước vào nhà, thật mệt mỏi, ước gì mọi chuyện xảy ra với tôi chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng mà thôi và khi tỉnh giấc mọi thứ lại trở về như ban đầu, có ba mẹ và có anh, không anh chỉ là một giấc mơ mà thôi, một điều cấm kỵ mà tôi không được chạm đến và tất cả những gì tôi phải gánh chịu là quả báo của tôi mà thôi...

“ gửi anh, người mà em yêu nhất!

Có lẽ khi anh đọc được lá thư này em đã không còn bên anh nữa rồi.. em phải ra đi, phải rời xa anh...khoảng thời gian được ở bên anh là lúc em vui nhất và cũng mệt mỏi nhất...em xin lỗi anh vì tất cả... Em ra đi có lẽ là cách tốt nhất cho tất cả mọi người..

Em đi rồi anh đừng buồn, hãy sống tốt, tương lai anh còn dài, em cũng vậy chúng ta như hai đường thẳng cắt nhau, gặp nhau tại một điểm rồi mỗi người một ngã...chúng ta đã được gặp lại nhau sau mười mấy năm, viết tiếp một mối tình đẹp, hãy để kỉ niệm đó đẹp mãi và giữ lại trong tim là được rồi anh à...những kỉ niệm về anh em sẽ nhớ mãi, anh cũng vậy nhé! Hãy cho em một chỗ nhỏ trong tim anh. Em chỉ cần vậy thôi!

Kiều rất hợp với anh, anh có biết điều đó không? Hãy trân trọng cô ấy, hãy tìm hạnh phúc của riêng anh và đó không phải là em...

Em ra đi chắc rất lâu mới quay lại và có lẽ khi em trở về anh đã có một sự nghiệp vững chắc và một gia đình hạnh phúc... em sẽ rất vui, vòm cung sẽ tìm hạnh phúc cho riêng em, chúc anh hạnh phúc!

Tạm biệt anh! ”

Dấu chấm cuối cùng nước mắt đã rơi đầy trên giấy rồi, không có anh khổ sở đến vậy sao? Không có anh tôi có thể sống không? Có thể vượt qua được không?

-Chị hai!

-Sao vậy em?

-Chị khóc hả? sao vậy?ai ăn hiếp chị?- thằng emtôi ngây thơ hỏi

-Không sao! Sao qua đây? Ngủ đi,trẻ rồi!

-Em muốn ngủ với chị!

-ừ! Vậy lên giường nằm đi

tôi nằm cạnh nó, vuốt tóc nó, không biết khi tôi quay lại nó sẽ lớn như thế nào nữa

-chị hai, em nhớ ba mẹ

-ừ, chị cũng rất nhớ, rất nhớ, em phải học thậtgiỏi ba mẹ sẽ rất vui- một giọt nước mắt lại chảy ra, ba mẹ con làm vậy có đúngkhông? – chị sắp đi xa, em ở nhà nghe lời bà ngoại nha! Phải nghe lời, học giỏi,ngoan chị sẽ mua quà về

-chị đi đâu?

-ờ... chị phải đi học xa, chị sẽ gọi điện về! phảingoan biết không?

-Dạ

-Ngoan, ngủ đi

Ngày cuối cùng tôi ở Sài Gòn, tôi muốn giành cả ngày choanh...

Tôi hẹn gặp anh tại Cát Đằng, nơi tôi có rất nhiều kỉ niệm..

-Em không sao chứ?

-Có sao! Em cảm thấy rất ức chế nên rủ anh đichơi nè!- tôi nhả mặt, trước mặt anh tôi tỏ ra rất tự nhiên, đang rất cố gắng

Tôi cùng anh dạo phố, ăn những quán ven đường, những món mà chúng tôi thích, đi bên anh lúc nào tôi cũng cười thật nhiều và dường như hôm nay nhiều hơn mọi ngày, đôi nghi cũng là những nụ cười giả tạo...

-Vào đây!

-Làm gì vậy?

Tôi kéo anh vào một tiệm trang sức,tự nhiên lại muốn có một vật kỉ niệm giữa chúng tôi, ở Mỹ nhìn nó tôi có thể nhớ đến anh...

Tôi rất ấn tượng với cặp dây chuyềnnữa trái tim có cỏ 4 lá ở trong, mặc dù không phải là của nhau mãi mãi nhưnghôm nay chúng tôi là của nhau là một trái tim hoàn hảo...

Một ngày trôi qua thật nhanh, bây giờ đã là 9h tối, anh đưa tôi về nhà... tôi chủ động hôn anh đây là lần đầu tiêntôi chủ động hôn anh và cũng có lẽ là nụ hôn cuối cùng của chúng tôi...nụ hôn tạmbiệt... tôi không hận anh, không hận Kiều, chỉ trách số phận sao cho tôi gặp anhlàm gì, chúng tôi không phải là của nhau, tại sao lại để tôi yêu anh?tại sao chứ?

-Tạm biệt!- tôi nở nụ cười với anh, nụ cười tạmbiệt

Anh quay lưng, đằng sau là nhữnggiọt nước mắt của tôi...tôi dựa vào cánh cửa khóc nước nỏ, tất cả những ủy khuất,oanức đều theo nước mắt như đê vỡ bờ... cuộc sống sau này sẽ không có anh...không cóanh...

Emđã sẵn sàng buông tay anh ra... Thực sự phải buông thôi bởi vì em đã mệt nhoài,bước chân em nặng trĩu, cánh tay em đã mỏi nhừ, theo những ngày tháng chạy theo cái bóng của anh, và giờ đây em đã tự nhủ với mình rằng em đã sẵn sàng rồi... sẵnsàng cho cái việc mà em nghĩ em sẽ chẳng bao giờ làm được đâu, đó là buông tayvà ra đi ...

Cái cảm giác mất mát này đã thực sự đau đớn, embật khóc, những giọt nước mắt mặn chát và cay nồng xộc lên sống mũi, tuôn sảuvào tận từng thớ thịt trên cơ thể, đau và nhức, như hàng ngàn hàng vạn mũi kimđâm, nhưng anh có hiểu cho em?

Buông tay anh ra là sẽ không nắm tay anh nữa, cũng có nghĩa là mất đi chỗ dựa, như thế em sẽ ngã, nhìn em ngã anh có xót xax không? Buông tay anh ra nghĩa là không còn có anh, mất đi cái hơi thở của những ngày qua. Có lẽ sẽ chết trong cái nỗi đau đang dày vò bản thân. Nếu em chết anh sẽ khóc chứ?

Buông tay anh ra nghĩa là khi em quay sang bên cạnh để tìm kiếm một bờ vai, một vòng tay trong cái mùa đông giá rét này thì em sẽ chỉ nhận được sự trống trải và hơi thở lạnh mà thôi, anh sẽ chạnh lòng khi em cò ro chứ?

Buông tay anh ra là để anh ra đi. anh sẽ rời xa em, không còn là của riêng em, sẽ không bao giờ được nhận cái linh thiêng mà con người ta gọi là tình yêu của anh nữa, anh sẽ đem cho người khác đúng không?

Từ bây giờ ... em sẽ học cách chịu đựng một mình, những nỗi đau, những trăn trở. Em sẽ học cách bước đi một mình, không có chỗ dựa nào cả. Em sẽ học cách tự đứng dậy bằng đôi chân, bằng sức lực của chính em. Sẽ lấy những khoảnh khắc ngắn ngủi được bên anh làm động lực, em sẽ không cô độc trong những kí ức đó đâu.

Sẽ có một ngày ... anh quay lại và nắm lấy đôi bàn tay em chứ? Sẽ có một ngày... anh giết mình và anh sẽ đuổi theo em chứ? Sẽ có một ngày... anh nhận ra anh không thể sống mà không có em chứ? Sẽ có một ngày nào đó... anh hiểu rằng anh đã làm tổn thương em chứ? Khi đó anh hãy tự nhủ với mình rằng em buông anh ra để anh đi tìm hạnh phúc thực sự của mình và em đã đau đớn biết chừng nào khi nhận ra rằng hạnh phúc không ở nơi em!

Em biết mà, cái gì vốn không thuộc về mình thì sẽ chẳng bao giờ là của mình cả, nhưng em vẫn cố chấp nghĩ rằng mọi cố gắng của mình sẽ xoay chuyển tất cả, em ngu ngốc lắm mà. Hết rồi... hết thật rồi... tất cả đã kết thúc như một giấc mơ thật dài vậy...

Người ta nói trong mỗi con người đều có một trái tim được chia làm nhiều phần, một phần để yêu thương và một phần nữa để thù hận và cũng bởi người ta đã quá yêu nhau nên mới thù hận lẫn nhau...

Phải chăng khi không thể có được tình yêu, người ta mới thù hận để xóa nhòa cái gọi là yêu thương??? Sợ lắm cái cảm giác phải ghét một ai đó, nhưng vì quá yêu mà thế thì càng đáng sợ hơn ...

Anh sẽ ghét em chứ? Sẽ căm ghét em? Em chẳng thể biết được nữa, em đã rất yêu anh cơ mà, yêu hơn mọi thứ em có, mà đúng hơn: “ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ MÀ EM CÓ”!

Em sợ rằng phải sống trong cái quay cuồng của hạnh phúc hôm qua. Sợ lắm những đêm nhớ anh, nước mắt lại ràn rụa lại choàng tỉnh sau những cơn ác mộng về anh. Sợ lắm khi mà đau đớn của em hòa cùng với nỗi thương, để mỗi lần nhớ thương vô vọng lại là một lần đau đớn đến xé lòng.

Hạnh phúc là gió cứ phăng phất. Hạnh phúc là cỏ mềm xanh mượt dưới chân ai đó. Em sẽ nhớ bao nhiêu cái cảm giác ôm anh trong lòng và cảm nhận hơi ấm của anh, nó làm em mềm nhũn, làm em tan chảy trong niềm hoan hỉ rằng anh đang là của em, em sẽ nhớ từng lời nói yêu thương và ngọt ngào nơi em ...

Thế anh có nhớ không? Tại sao lại cho em hi vọng rồi lại tước đoạt? Tại sao cho em hạnh phúc rồi lại rời bỏ hạnh phúc ấy khi mà nó chưa một lần trọn vẹn? TẠI SAO? TẠI SAO LẠI NHƯ VẬY? HÃY TRẢ LỜI EM ĐI?

Nói nữa, nói mãi cũng chẳng bao giờ biết được câu trả lời đâu ... nhưng ít ra bây giờ em cũng đã có đủ can đảm để đối diện với chính mình rồi.

Nhìn anh bước đi và ngửa mặt lên trời cho nước mắt chảy ngược vào lòng nhé anh ... EM ĐÃ BUÔNG TAY RỒI ĐÓ, ANH ĐI ĐI...

Mình đã từng yêu nhau. Một thời sánh bước bên nhau, những tưởng chừng sẽ là vĩnh cửu và không gì có thể chia cắt được, thế mà... Những lời hứa hẹn chỉ như gió thoảng bay ... Những lời yêu thương chỉ còn lại là dĩ vãng. Tất cả chỉ là kỉ niệm, rồi buồn rồi hận thế nào thì cũng là CHIA LY...

Hãy sống thật tốt và hứa với em là sẽ không được làm bất kì người con gái nào phải rơi nước mắt như em. Hứa với em là anh sẽ đủ mạnh mẽ để vượt qua tất cả mọi chuyện và không gục ngã.

Tạm biệt anh nhé, người mà đối với em: bạn – không phải, người yêu – cũng không, người đừng – lại càng không... Chỉ đơn giản: anh – người em yêu hơn cả bản thân mình. Chúc anh hạnh phúc !!!

...

Tôi ra đi trong nước mắt của mọi người, nhóm bạn của tôi, bà ngoại, em trai, thầy Dụ nhưng không có anh, anh không biết... tôi nhờ Hà gửi lá thư của tôi tới anh, mỉm cười rồi bước đi... tôi đã ra đi như thế, cuộc sống mới đang chờ đón tôi...

18. Chương 18

Mọi thứ dường như sụp đổ, mất hết rồi, chẳng còn gì cả... tôi đã quá đau khổ rồi...

Những ngày sau đó tôi nghỉ học, tôi và em trai cùng tới nhà bà ngoại, tôi thật sự không dám ở nhà một mình, cô đơn lạnh lẽo lắm, điện thoại tôi không mở...

-Bà, con đi du học có được không?

-Sao đột ngột vậy con?

-Con muốn đi để quên chuyện buồn..

-Được rồi, dù sao tiền ba mẹ con để lại với tiền bảo hiểm cũng để lo cho tụi con, con muốn thì cứ đi du học, thằng cu bà sẽ chăm sóc

- con cảm ơn bà- tôi ôm chặt bà, khóc nức nở

.....

-Alo! Chiều nay họp nhóm đi tao có chuyện muốn nói

... Cát Đăng

-Mày sao vậy? chuyện lớn vậy cũng không chịu nói, điện thoại cũng không mở rồi cuộc mày có coi tụi tao là bạn bè không?

-Tao xin lỗi, tại tao muốn yên tĩnh, tao ... tao sắp đi Mỹ du học

-Cái gì??

-Đừng như vậy! ngày kia tao đi, tao chuẩn bị xong hết rồi

-Mày là cố ý đặt mọi chuyện vào thế đã rồi đúng không?-Hà hét lên...

-Tao muốn đi cho khuây khỏa một thời gian, tụi mày đừng buồn, tao sẽ mau về thôi...

-Phúc biết mày đi không?- hồng hỏi

-Tao chưa nói, mai tao sẽ nói...tao với anh có duyên không phận

-Sao mày phải khổ vậy hả Nghi?- Hà ôm lấy tôi khóc nức nở, chỉ có nó mới biết được hết tất cả những chuyện của tôi...

-Tao đâu có khổ, tao đi du học mai mốt về tao sướng hơn tụi mày đến lúc đó đừng có đến nhờ vả gì tao!- tôi cố nở nụ cười nhưng chắc là khó coi lắm, trong lòng tôi đang chảy máu thì làm sao mà cười tươi được chứ?-coi như là tiệc chia tay tụi mày ăn uống gì cứ kêu đi!

....

Tôi bước vào nhà, thật mệt mỏi, ước gì mọi chuyện xảy ra với tôi chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng mà thôi và khi tỉnh giấc mọi thứ lại trở về như ban đầu, có ba mẹ và có anh, không anh chỉ là một giấc mơ mà thôi, một điều cấm kỵ mà tôi không được chạm đến và tất cả những gì tôi phải gánh chịu là quả báo của tôi mà thôi...

“ gửi anh, người mà em yêu nhất!

Có lẽ khi anh đọc được lá thư này em đã không còn bên anh nữa rồi.. em phải ra đi, phải rời xa anh...khoảng thời gian được ở bên anh là lúc em vui nhất và cũng mệt mỏi nhất...em xin lỗi anh vì tất cả... Em ra đi có lẽ là cách tốt nhất cho tất cả mọi người..

Em đi rồi anh đừng buồn, hãy sống tốt, tương lai anh còn dài, em cũng vậy chúng ta như hai đường thẳng cắt nhau, gặp nhau tại một điểm rồi mỗi người một ngã...chúng ta đã được gặp lại nhau sau mười mấy năm, viết tiếp một mối tình đẹp, hãy để kỉ niệm đó đẹp mãi và giữ lại trong tim là được rồi anh à...những kỉ niệm về anh em sẽ nhớ mãi, anh cũng vậy nhé! Hãy cho em một chỗ nhỏ trong tim anh. Em chỉ cần vậy thôi!

Kiều rất hợp với anh, anh có biết điều đó không? Hãy trân trọng cô ấy, hãy tìm hạnh phúc của riêng anh và đó không phải là em...

Em ra đi chắc rất lâu mới quay lại và có lẽ khi em trở về anh đã có một sự nghiệp vững chắc và một gia đình hạnh phúc... em sẽ rất vui, và em cũng sẽ tìm hạnh phúc cho riêng em, chúc anh hạnh phúc!

Tạm biệt anh! ”

Dấu chấm cuối cùng nước mắt đã rơi đầy trên giấy rồi, không có anh khổ sở đến vậy sao? Không có anh tôi có thể sống không? Có thể vượt qua được không?

-Chị hai!

-Sao vậy em?

-Chị khóc hả? sao vậy? ai ăn hiếp chị? - thằng em tôi ngây thơ hỏi

-Không sao! Sao qua đây? Ngủ đi, trễ rồi!

-Em muốn ngủ với chị!

-ừ! Vậy lên giường nằm đi

tôi nằm cạnh nó, vuốt tóc nó, không biết khi tôi quay lại nó sẽ lớn như thế nào nữa

-chị hai, em nhớ ba mẹ

-ừ, chị cũng rất nhớ, rất nhớ, em phải học thật giỏi ba mẹ sẽ rất vui- một giọt nước mắt lại chảy ra, ba mẹ con làm vậy có đúng không? - chị sắp đi xa, em ở nhà nghe lời bà ngoại nha! Phải nghe lời, học giỏi, ngoan chị sẽ mua quà về

-chị đi đâu?

-Ờ... chị phải đi học xa, chị sẽ gọi điện về! phải ngoan biết không?

-Dạ

-Ngoan, ngủ đi

Ngày cuối cùng tôi ở Sài Gòn, tôi muốn giành cả ngày cho anh...

Tôi hẹn gặp anh tại Cát Đằng, nơi tôi có rất nhiều kỉ niệm..

-Em không sao chứ?

-Có sao! Em cảm thấy rất ức chế nên rủ anh đi chơi nè! - tôi nhún vai, trước mặt anh tôi tỏ ra rất tự nhiên, đang rất cố gắng

Tôi cùng anh dạo phố, ăn những quán ven đường, những món mà chúng tôi thích, đi bên anh lúc nào tôi cũng cười thật nhiều và dường như hôm nay nhiều hơn mọi ngày, đôi khi cũng là những nụ cười giả tạo...

-Vào đây!

-Làm gì vậy?

Tôi kéo anh vào một tiệm trang sức, tự nhiên lại muốn có một vật kỉ niệm giữa chúng tôi, ở Mỹ nhìn nó tôi có thể nhớ đến anh...

Tôi rất ấn tượng với cặp dây chuyền trái tim có cỏ 4 lá ở trong, mặc dù không phải là của nhau mãi mãi nhưng hôm nay chúng tôi là của nhau là một trái tim hoàn hảo...

Một ngày trôi qua thật nhanh, bây giờ đã là 9h tối, anh đưa tôi về nhà... tôi chủ động hôn anh đây là lần đầu tiên tôi chủ động hôn anh và cũng có lẽ là nụ hôn cuối cùng của chúng tôi...nụ hôn tạm biệt... tôi không hận anh, không hận Kiều, chỉ trách số phận sao cho tôi gặp anh làm gì, chúng tôi không phải là của nhau, tại sao lại để tôi yêu anh? tại sao chứ?

-Tạm biệt!- tôi nở nụ cười với anh, nụ cười tạm biệt

Anh quay lưng, đằng sau là những giọt nước mắt của tôi...tôi dựa vào cánh cửa khóc nước mắt, tất cả những kỷ niệm, oan ức đều theo nước mắt như đê vỡ bờ... cuộc sống sau này sẽ không có anh...không có anh...

Em đã sẵn sàng buông tay anh ra... Thực sự phải buông thôi bởi vì em đã mệt mỏi, bước chân em nặng trĩu, cánh tay em đã mỏi nhừ, theo những ngày tháng chạy theo cái bóng của anh, và giờ đây em đã tự nhủ với mình rằng em đã sẵn sàng rồi... sẵn sàng cho cái việc mà em nghĩ em sẽ chẳng bao giờ làm được đâu, đó là buông tay và ra đi ...

Cái cảm giác mất mát này đã thực sự đau đớn, embật khóc, những giọt nước mắt mặn chát và cay nồng xộc lên sống mũi, tuôn sâu vào tận từng thớ thịt trên cơ thể, đau và nhức, như hàng ngàn hàng vạn mũi kim đâm, nhưng anh có hiểu cho em?

Buông tay anh ra là sẽ không nắm tay anh nữa, cũng có nghĩa là mất đi chỗ dựa, như thế em sẽ ngã, nhìn em ngã anh có xót xa không? Buông tay anh ra nghĩa là không còn có anh, mất đi cái hơi thở của những ngày qua. Có lẽ sẽ chết trong cái nỗi đau đang dày vò bản thân. Nếu em chết anh sẽ khóc chứ?

Buông tay anh ra nghĩa là khi em quay sang bên cạnh để tìm kiếm một bờ vai, một vòng tay trong cái mùa đông giá rét này thì em sẽ chỉ nhận được sự trống trải và hơi thở lạnh mà thôi, anh sẽ chạnh lòng khi em cò ro chứ?

Buông tay anh ra là để anh ra đi. anh sẽ rời xa em, không còn là của riêng em, sẽ không bao giờ được nhận cái linh thiêng mà con người ta gọi là tình yêu của anh nữa, anh sẽ đem cho người khác đúng không?

Từ bây giờ ... em sẽ học cách chịu đựng một mình, những nỗi đau, những trăn trở. Em sẽ học cách bước đi một mình, không có chỗ dựa nào cả. Em sẽ học cách tự đứng dậy bằng đôi chân, bằng sức lực của chính em. Sẽ lấy những khoảnh khắc gần gũi được bên anh làm động lực, em sẽ không cô độc trong những ký ức đó đâu.

Sẽ có một ngày ... anh quay lại và nắm lấy đôi bàn tay em chứ? Sẽ có một ngày... anh giết mình và anh sẽ đuổi theo em chứ? Sẽ có một ngày... anh nhận ra anh không thể sống mà không có em chứ? Sẽ có một ngày nào đó... anh hiểu rằng anh đã làm tổn thương em chứ? Khi đó anh hãy tự nhủ với mình rằng em buông anh ra để anh đi tìm hạnh phúc thực sự của mình và em đã đau đớn biết chừng nào khi nhận ra rằng hạnh phúc không ở nơi em!

Em biết mà, cái gì vốn không thuộc về mình thì sẽ chẳng bao giờ là của mình cả, nhưng em vẫn cố chấp nghĩ rằng mọi cố gắng của mình sẽ xoay chuyển tất cả, em ngu ngốc lắm mà. Hết rồi... hết thật rồi... tất cả đã kết thúc như một giấc mơ thật dài vậy...

Người ta nói trong mỗi con người đều có một trái tim được chia làm nhiều phần, một phần để yêu thương và một phần nữa để thù hận và cũng bởi người ta đã quá yêu nhau nên mới thù hận lẫn nhau...

Phải chăng khi không thể có được tình yêu, người ta mới thù hận để xóa nhòa cái gọi là yêu thương??? Sợ lắm cái cảm giác phải ghét một ai đó, nhưng vì quá yêu mà thế thì càng đáng sợ hơn ...

Anh sẽ ghét em chứ? Sẽ căm ghét em? Em chẳng thể biết được nữa, em đã rất yêu anh cơ mà, yêu hơn mọi thứ em có, mà đúng hơn: "ANH LÀ TẤT CẢ NHỮNG GÌ MÀ EM CÓ"!

Em sợ rằng phải sống trong cái quay cuồng của hạnh phúc hôm qua. Sợ lắm những đêm nhớ anh, nước mắt lại ràn rụa lại choàng tỉnh sau những cơn ác mộng về anh. Sợ lắm khi mà đau đớn của em hòa cùng với nỗi thương, để mỗi lần nhớ thương vô vọng lại là một lần đau đớn đến xé lòng.

Hạnh phúc là gió cứ phảng phất. Hạnh phúc là cảm mềm xanh mướt dưới chân ai đó. Em sẽ nhớ bao nhiêu cái cảm giác ôm anh trong lòng và cảm nhận hơi ấm của anh, nó làm em mềm nhũn, làm em tan chảy trong niềm hoan hỉ rằng anh đang là của em, em sẽ nhớ từng lời nói yêu thương và ngọt ngào nơi em ...

Thế anh có nhớ không? Tại sao lại cho em hi vọng rồi lại tước đoạt? Tại sao cho em hạnh phúc rồi lại rời bỏ hạnh phúc ấy khi mà nó chưa một lần trọn vẹn? TẠI SAO? TẠI SAO LẠI NHƯ VẬY? HÃY TRẢ LỜI EM ĐI?

Nói nữa, nói mãi cũng chẳng bao giờ biết được câu trả lời đâu ... nhưng ít ra bây giờ em cũng đã có đủ can đảm để đối diện với chính mình rồi.

Nhìn anh bước đi và ngửa mặt lên trời cho nước mắt chảy ngược vào lòng nhé anh ... EM ĐÃ BUÔNG TAY RỒI ĐÓ, ANH ĐI ĐI...

Mình đã từng yêu nhau. Một thời sánh bước bên nhau, những tưởng chừng sẽ là vĩnh cửu và không gì có thể chia cắt được, thế mà... Những lời hứa hẹn chỉ như gió thoảng bay ... Những lời yêu thương chỉ còn lại là dĩ vãng. Tất cả chỉ là kỉ niệm, rồi buồn rồi hận thế nào thì cũng là CHIA LY...

Hãy sống thật tốt và hứa với em là sẽ không được làm bất kì người con gái nào phải rơi nước mắt như em. Hứa với em là anh sẽ đủ mạnh mẽ để vượt qua tất cả mọi chuyện và không gục ngã.

Tạm biệt anh nhé, người mà đối với em: bạn – không phải, người yêu – cũng không, người đừng – lại càng không... Chỉ đơn giản: anh – người em yêu hơn cả bản thân mình. Chúc anh hạnh phúc !!!

...

Tôi ra đi trong nước mắt của mọi người, nhóm bạn của tôi, bà ngoại, em trai, thầy Dục nhưng không có anh, anh không biết... tôi nhờ Hà gửi lá thư của tôi tới anh, mỉm cười rồi bước đi... tôi đã ra đi như thế, cuộc sống mới đang chờ đón tôi...

19. Chương 19

Tôi đứng trước một tòa nhà cao tầng mà thăm ngưỡng mộ, đó là trụ sở chi nhánh T&L, thật lớn, Hà quả thật không khoa trương chút nào..

- cô muốn làm trưởng phòng marketing?- giám đốc nhân sự hỏi tôi

- vâng, tôi nghĩ tôi hoàn toàn có khả năng- tôi chập rizzle nói

- cô rất có tài, hồ sơ của cô cứ để đây, chúng tôi sẽ xem xét, chúng tôi sẽ liên lạc với cô trong thời gian sớm nhất!

- chào anh!- tôi mỉm cười vui vẻ

...

- alo?

- Xin hỏi có phải là cô Nguyễn Vũ Tịnh Nghi không ạ?

- Vâng, là tôi

- Chào cô, chúng tôi là công ty T&L, hồ sơ của cô đã được tổng giám đốc xét duyệt, ngày mai cô có thể tới đi làm!

- tôi biết rồi, hẹn gặp lại...

... buổi chiều tôi cùng Hà đi shopping, mua một vài bộ quần áo công sở, một bộ đầm dạ hội, mua cho thằng cu vài bộ quần áo, mua cho ba ngoại một khúc vải may áo dài và một cái khăn choàng, một cái váy tặng Hà nhân dịp sinh nhật...

- mệt quá, mua thật nhiều, bây giờ mày thật nhiều tiền nha!- Hà cảm thán

- hihi, phải chịu khó đầu tư cho công việc chứ!

- Nhớ lại hồi đó chỉ có một lần được mua sắm thả ga thế này!

Khuôn mặt tôi buồn hẳn, đúng thế hồi đó chúng tôi cũng đã một lần shopping thả ga như thế vì lúc ấy có anh, còn là bạn gái của anh. Anh, lâu rồi không gặp, không biết anh thế nào, tôi cứ tưởng đi xa, cách xa anh sẽ có thể dễ dàng quên anh, nhưng không phải thế, càng xa lại càng nhớ, mỗi đêm phải nhìn hình anh, nắm chặt sợi dây chuyền mới có thể ngủ yên giấc...vậy mà đã bảy năm rồi, đã lâu như vậy rồi sao? Anh chắc hẳn bây giờ anh đã hạnh phúc với Kiều rồi...

- mày vẫn còn yêu anh ấy chứ?-

- tao...yêu, tao chưa bao giờ quên được- tôi mỉm cười cay đắng

- năm đó mày ra đi, không phải chỉ có một lí do đó phải không?

- Mày biết không? Năm đó trước lúc ba mẹ tao gặp chuyện, mẹ anh ấy đã đến tìm tao, nói tao cản trở tiền đồ con bàn ấy, muốn tao ra đi, còn hứa sẽ lo lắng cho tao để tao đi Mĩ học, tao đã can đảm nói với bà ấy rằng tao yêu anh ấy, sẽ vĩnh viễn không bao giờ buông tay...nhưng khi tao suy sụp nhất, cô đơn nhất, cần anh ấy nhất thì anh ấy lại ở bên người con gái khác, mày nói tao phải làm sao?- tôi ngập ngừng kể lại, đau khổ đến tột cùng cũng có thể trút được một phần...

- Mày biết không anh ấy rất yêu mày, tao cứ tưởng mày sẽ nói với anh ấy mày đi Mĩ, nhưng tao thật không ngờ... lúc mày đi anh ấy đã rất đau khổ, anh ấy cứ như người điên, suốt mấy ngày liền cứ tự nhốt mình trong phòng không ăn không uống, tao thật không thể tưởng tượng được, một người lạnh lùng ít nói như anh ấy lại có thể khóc bi thương như thế, anh ấy cứ nắm chặt lá thư của mày... không biết bao lâu anh ấy mới có thể bình tĩnh lại, làm một người bình thường như trước kia! Tại sao cứ phải làm khổ nhau như thế?...

- Đừng nói nữa, đã không còn quan trọng nữa rồi, mỗi người đã có cuộc sống riêng của mình...

- Thật không nói nổi mày!!!

...

Tôi lại một lần nữa nắm chặt mặt dây chuyền, đến cuối cùng cũng không thể quên, chắc cả đời cũng không thể quên...

...

Tôi mặc một bộ đồ công sở màu đen, bước đi đầy tự tin và vững chắc

- xin chào, tôi là Nguyễn Vũ Tịnh Nghi

- chào cô, chúng tôi có một vấn đề nhỏ. Chuyện là vị trí trưởng phòng marketing đã chọn được người thích hợp mà... tổng giám đốc còn thiếu một trợ lí, chẳng hay cô có hứng thú?

- Trợ lí tổng giám đốc?

- Đúng vậy...xét về lương và chức vụ không hề thua kém chức trưởng phòng marketing

- Được rồi, tôi chấp nhận

- Vậy được rồi, cô làm luôn hôm nay chứ?

- Vâng!

- vậy mới cô theo tôi, văn phòng tổng giám đốc nằm riêng biệt ở lầu 9...

... tôi theo chân giám đốc nhân sự đến văn phòng tổng giám đốc, nói là văn phòng nhưng nó cứ như một căn hộ, không thiếu một thứ gì...

- vào đi
- thưa tổng giám đốc cô ấy đã đến!
- được rồi, anh ra ngoài đi

giọng nói này thật quen, tôi ngược lên nhìn, Bi Đen? Anh ấy làm việc ở đây sao? bảy năm này cũng có nhiều chuyện buồn cười thật từ một tên giang hồ bây giờ lại có thể làm nhân viên văn phòng sao?

- lâu quá không gặp em!
- Chào anh, lâu quá không gặp anh, anh làm việc ở đây?
- ừ, là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc!
- thay đổi nhiều quá!
- Em cũng vậy!
- Tổng giám đốc? vậy tổng giám đốc đâu?
- Anh ấy đang họp, cũng sắp xong rồi, em ngồi đợi anh đi trước, có dịp sẽ nói chuyện nhiều hơn...
- Vâng, chào anh

Tôi ngây ngốc ngồi nhìn cánh cửa lớn đóng lại, Bi đen làm ở đây, hèn gì Linh, Hà lại kêu tôi vào đây làm, có chỗ quen biết cũng tốt... một lúc sau cánh cửa lại một lần nữa mở ra, tôi cúi đầu nhìn đôi giày da màu đen trước mắt...

- tại sao cúi đầu?
 - giọng nói này, giọng nói này có phải hằng đêm tôi vẫn nghe thấy trong mơ không, tôi ngược lên nhìn, là anh, chính là anh, người tôi yêu nhất đời, người mà tôi vẫn hằng đêm mơ thấy, người mà suốt cuộc đời này cũng không thể quên được..
 - anh...?
 - Không ngờ phải không?
 - Không có gì là không ngờ, đây là số phận của anh, tổng giám đốc!
 - Em lạnh lùng như thế sao?
 - Chúng ta bây giờ chỉ là quan hệ công việc mà thôi!
 - Thật vậy?- anh vừa nói, vừa cười tà mị, dần dần ép tôi vào tường- em có biết là tôi đã đau khổ thế nào khi em bỏ đi không, có biết thế nào là sống không bằng chết không?có biết bảy năm nay tôi sống thế nào không?
 - Đừng nói nữa, xin anh đừng nói nữa- tôi bật khóc, hai tay bit chặt tay, anh đâu biết tôi cũng đã đau khổ như thế...
 - Đừng khóc, tôi không muốn thấy em khóc
- Anh dịu dàng, ôn như lau nước mắt cho tôi, ôm tôi vào lòng, lau lắ rồi không được ngửi thấy mùi hương quen thuộc này, nhưng lại nghĩ đến anh cùng Kiều thì trái tim tôi lại đau nhói, vội đẩy anh ra...
- tổng giám đốc...
 - đừng gọi anh như vậy! anh không muốn em xa cách như thế!
 - Chúng ta chỉ có quan hệ này...
 - Không phải, anh nói cho em biết, 7 năm trước chúng ta chưa chia tay, bây giờ lại càng không, chúng ta sẽ không bao giờ kết thúc, em vĩnh viễn đừng hòng thoát khỏi anh
 - anh đừng ích kỷ như vậy được không? Chúng ta không thể nào, anh đã có gia đình, tôi cũng có cuộc sống mới của tôi.

- Ai nói với em, tôi có gia đình?

- Không phải sao?- tôi nghi hoặc

- Bảy năm qua cái gì anh cũng làm theo lời em, chỉ không thể yêu người khác ngoài em, cho dù em không trở về anh cũng không thể- đôi mắt anh thâm tình nhìn tôi, tìm tôi như muốn tan chảy ra, anh quả thật có mị lực rất lớn – lần em gọi điện thoại cho anh, lúc đó anh Kiều đang ở nhà với ba mẹ anh, anh đi tắm nên cô ấy nhận điện thoại, anh không làm gì có lỗi với em, nhưng em thật sự rất tàn nhẫn với anh, em biết anh không thể thiếu em, em lại chọn cách rời đi để trừng phạt anh, như vậy có phải rất tàn nhẫn không?

- Em..em xin lỗi

- Chỉ xin lỗi như vậy thôi sao?

- Chứ anh muốn sao nữa?

Anh chỉ ngón tay vào môi – hôn một cái

- không ngờ bảy năm sau anh lại làm ra bộ mặt này nha!

- Có hôn không?

Tôi ngại ngần hôn phớt qua môi anh

- được chưa?

- Cái này là hôn sao? Như vậy mới là hôn! – anh vòng tay ôm eo tôi, môi hôn sâu, thật ngọt ngào, chắc sẽ không ngừng lại nếu như không có sự làm phiền của Bi

...

- phúc...à, hai người cứ tiếp tục đi, tí tôi quay lại

- mất hứng quá, chuyện gì vậy?- tay anh vẫn ôm tôi bày ra vẻ mặt dày nham nhở, còn tôi thì đỏ mặt chỉ tiếc không có chỗ nào chui

- đây là hợp đồng với bên KL, còn nữa, tiệc tối nay tôi đãi ở Cát Đằng, 7h

- biết rồi...

...

Tối nay là sinh nhật của Hà, Bi tổ chức cho nó ở Cát Đằng, bây giờ tôi mới biết café Cát Đằng đã được anh mua lại để giữ lại những kỉ niệm của chúng tôi. Thật hạnh phúc, thật không nghĩ tới anh yêu tôi như vậy!

Đêm nay, ngoài tôi, anh, Bi, Hà, còn có tình yêu của Linh, Khoa, Hồng, còn có Xiu và em trai tôi, rất vui, miêng tôi cứ cười hoài không khép lại được...

- cười hoài sẽ trọ xương hàm đó!- Hà nhắc nhở

- kệ tao đi, mày cũng vậy mà?

- Anh Phúc, nó khó dạy lắm đó anh phải cẩn thận, còn nữa phải đăng kí một khóa học dạy vợ nhé!- Linh lại trêu

- Im đi mày, anh ấy sẽ không dám

- Sao em biết anh không dám?- anh cười

- Anh dám sao?- tôi liếc

- Haha

Cả nhóm cười vui vẻ, lâu lắm rồi tôi mới được vui như thế, hạnh phúc như thế...một lần nữa cuộc đời tôi lại có anh, được anh yêu thương, tôi sẽ là người con gái hạnh phúc nhất trên đời, ba mẹ trên trời nhìn con hạnh phúc1 như vậy hai người cũng sẽ rất vui phải không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-trai-toi-la-dai-ca-giang-ho>